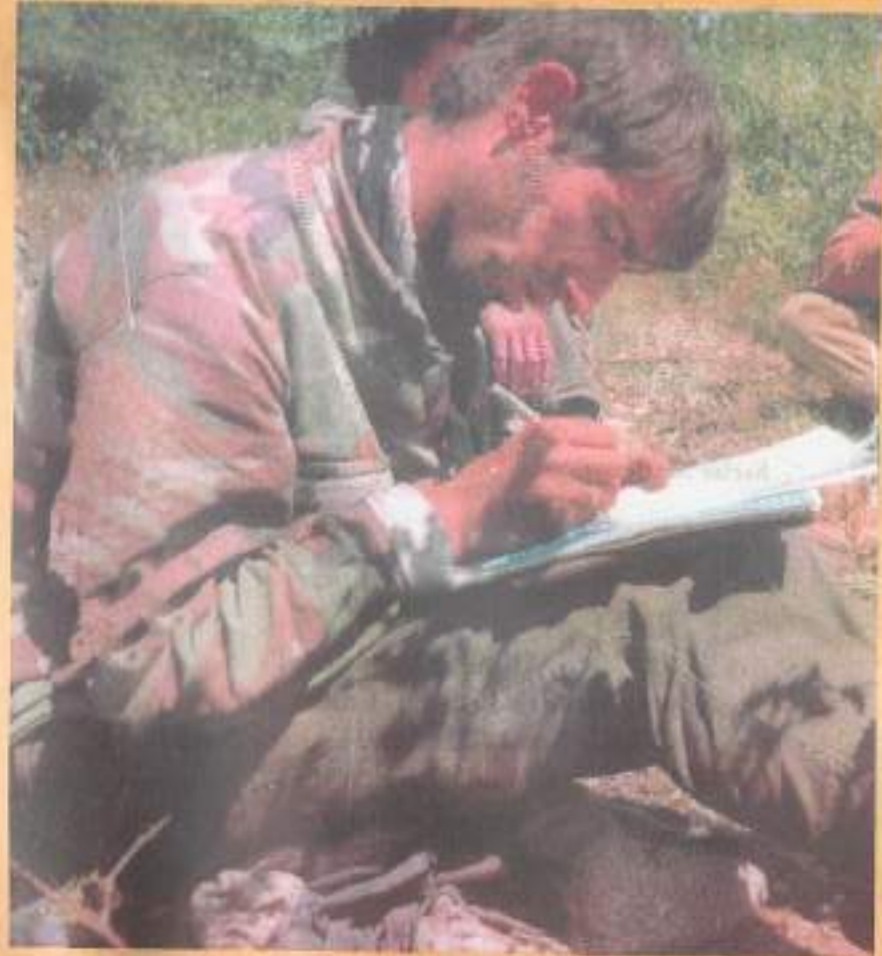

Regyonele İnceleme
Devrimci Demokrasi
KURUCUSU DEVRİMCİLER BİRLİĞİ

Özel Sayı: 1 Fiyatı: 500.000, TL

NASIL BİR KADRO SİYASETİ

Altıncağı Yayıncılık

*Barbara, 8 Mart Şenliği'nde konuşma yaparken
15 Mart '92 Kartal/İstanbul*

Boğimsızlık Yolunda

Devrimci Demokrasi Gazetesi

Özel Sayı:1

Fiyatı: 500.000 TL

Basım Yeri:

Serler Matbaası

Altıncağ Yayıncılık

Adres: Atatürk Bulvarı, Emlak Bankası Apt.

C Blok No: 142 Daire 24 Aksaray-İST.

Tel: (0212) 520 54 42 Faks: (0212) 520 53 93

Nasıl Bir Kadro Siyaseti?

Öncü bir parti olarak, kadro konusunda oldukça sıkıntı çektiğimizi bu sayfalarda birçok kez vurgulamıştık. Devrimin kadrolara ihtiyaç duyduğunu, onlarsız olmayacağını herkes bilir. Bir devrimin doğru yolda yürümesinin temel anahtarı ideolojik, siyasal çizgi ışığında yürümek olduğu; doğru bir politik-taktik önderlik etrafında örgüt ve kitlelerin yönetip/yönlendirilmesi devrim için ne kadar vazgeçilmez ihtiyaç ise, öyle de bu doğruları kitlelere nüfuz ettirecek kadroların olması da devrim için olmazsa olmaz ihtiyaçtır. Bunun için de, yani devrimin Marksist-Leninist-Maoist kadrolar önderliğinde yönetilip-yönlendirilmesinin biricik yolunun ise kadro siyasetiyle orantılı olduğu tartışma götürmez bir gerçekliktir. Kadro siyasetinin yanlış olduğu yerde o devrimin Marksist-Leninist-Maoist bir ideolojik, siyasal çizgi ışığında yürütüldüğünden söz edilemez.

"Defalarca genel siyasal çizgimizin doğru ve bilimsel olduğundan ama bu genel siyasal çizgiyi stratejik-taktik diyalektiği içerisinde birleştirecek istikrarlı ve doğru bir önderlik çizgisinin oturtulmadığı/oturmadığından" dem vururuz. Bunu belirtmek Marksist-Leninist-Maoist bir öncü için samimi ve ciddi bir yaklaşımdır. Sadece bu eksikliği belirtmek, devrimi küçükten büyüğe, basitten karmaşığa doğru büyütüp oradan da genel bir zafere dönüştürmek için yeterli bir tutum olamaz. Hataları ve eksikliklerimizi doğru bir görüş açısıyla ortaya koymak, partiyi bütün hatalarından ve eksikliklerinden arındırmayacağı gibi, halka öncülük etmede de köklü ve atılgan bir şekilde ileriye taşıyamaz. Burada teori ve pratik diyalektik ilişkisini gerçekleştirecek ana malzeme-

nin kadrolardan başkası olmadığı ortadadır. Stalin yoldaşın bu sorunlara ilişkin ana vurgusu şöyledir: *"Doğru bir siyasal çizgiye sahip olmak elbette ilk ve en önemli şeydir. Ama bu henüz yetmez. Doğru bir siyasal çizgi sadece ilan edilmek için değil, uygulanmak için çizilmiştir. Ne var ki, doğru bir siyasal çizgiyi pratik olarak uygulamak için, kadrolar gerekir, partinin siyasal çizgisini anlayan, onu kendi öz çizgileri olarak kavrayıp uygulamaya hazır bulunan, onu pratiğe geçirmesini bilen ve onu yanılmaya, savunmaya, onun için savaşmaya yetenekli olan insanlar gerekir. Yoksa, doğru siyasal çizgi, kağıt üzerinde kalma tehlikesini taşır."*

Bu saptama, gerek genel siyasal çizginin uygulanması bakımından olsun, gerekse güncel taktikler üretmek bakımından olsun, her iki alan için de geçerlidir. Nasıl bir kadro politikası ve kadro tipi konusunda Lenin, Stalin, Mao ve Dimitrov yoldaşlar, sadece doğru tezler ortaya koyarak devrimi gerçekliğe dönüştürmediler. Onlar; aynı zamanda bu devrimci tezler ışığında pratik olarak doğru bir yönelim içinde olduklarından devrim mücadelesini zafere taşımayı başarmışlardır. Diyebiliriz ki, burada ortaya koyacağımız düşüncelerin sözünü ettiğimiz bu büyük devrim öğretmenlerinden alınmış ve bu ışık doğrultusunda, dünün ve bugünün kadro politikası ve tipine neşter vurulmaya çalışılmıştır.

Burada altı çizilmesi gereken asıl konu, bu sayfalarda ortaya konulacak tezlerin kağıt üzerinden çıkıp pratikte yaşamsal bir olguya dönüşmesi olmalıdır. Geçmişte düşülen hata ve eksikliklerin sorgulanması niye yapılır? Stratejik amaca adım adım ulaşmak için yapılır. Daha doğrusu bir hatanın ideolojik kaynağı sınıfsal, siyasal ve tarihsel bağlantıları içerisinde bilimsel bir görüş açısıyla ortaya konulup, bu hatalardan ideolojik olarak köklü ve devrimci bir şekilde kopulduğu zaman, ancak bu durumda, geçmişte işlenen aynı hatalar işlenmemiş olur. Aksi durumda aynı hataları tekrarlamak kaçınılmaz olur. Hatalara karşı ideolojik bakımdan amansız mücadele etmek demek, önce o hataların ideolojik olarak beslendiği kaynağı bilimsel bir perspektifle ortaya koymak, arkasından ise bu hataları köklü bir şekilde gidermek için somut siyaset tarzı izlemek demektir.

O nedenledir ki, yukarıda başlığa çıkardığımız konuya ilişkin ortaya

koyacağımız düşünceler; bir yandan geleceğe ilişkin perspektif, diğer yandan ise bu konudaki hatalı yanlarımızın sorgulanması olarak algılanmalıdır.

Marksist-Leninist-Maoistler kendisini eleştirmekten ve hatalarını ortaya koymaktan sakınmaz. Östelik Marksist-Leninist-Maoist'ler içinden geçtikleri süreç açısından kendi örgütsel bütünlüklerinin sağlamanın başlıca araçlarından birisi olarak, her alandaki hatalardan ideolojik olarak köklü bir şekilde kopmak için geçmişle amansız bir şekilde ideolojik muhasebeye tutuş şiarı altında, somut siyaset belirlemiş durumda iken; bizim artık kalkıp kendi hatalarımıza karşı liberal davranmamız diye bir tutum sergilememiz, hiç mi hiç affedilecek bir pratik olmasa gerek.

Gelecekte daha dikkatli hareket etmek ve verimli çalışmak için geçmişte işlenmiş hatalara karşı hatır-gönül dinlemeden, bütün hataları açığa çıkarmak, geçmişteki tüm olumsuz şeyleri bilimsel bir görüş açısıyla incelemeye ve eleştiriye tabi kılmak, günün vazgeçilmez ideolojik görevleri arasındadır. Bu eleştirilerdeki temel yöntemimiz tabii ki öncünün birliğini ve bütünlüğünü her bakımdan pekiştirecek, onun savaşma kapasitesini daha da yükseltecek düzlemde olmalıdır. Partiyi amaç değil araç, dünya proletaryası ve ezilen halklarının kurtuluşunu ve onadan da nihai amaç olarak komünizmi kendisine amaç edinenler, kendi hata ve noksanlıklarını ortaya çıkartarak eleştirmekten korkmaz.

Hataları ortaya koymak, proletarya ve halkın yararındır. Bu bilinçledir ki, yani doğrulardan hareket edenler stratejik olarak asla yenilmezler. Bu stratejik yenilmezliği her dönemde (devrim öncesi ve sonrası süreçlerde) sağlayacak biricik güç ise doğru bir ideolojik ve siyasi çizgi ışığında hareket edecek kadroların gerçekliği olacaktır. Bu önemdedir ki *'Nasıl Bir Kadro Siyaseti?'* sorusunu dünü bugünüyle; ideolojik, siyasi vb. çeşitli boyutlarıyla ele alıp yanıtlayacağız.

Burada üzerinde durulacak konunun özü ve ağırlık noktasını her ne kadar partili kadro siyaseti ve tipi oluştursa da, ancak bu görüşlerin kendi hedefi kapsamı doğrultusunda tüm partilileri ve partisiz kadroları (parti üyesi olmayan) da kapsadığı bilinmeli ve bu perspektif ışığında kadro politikası kavranmalıdır.

Kadro siyasetimizi iki alt başlık altında ele alıp ortaya koyacağız. Bunun için önce kadro siyasetimizi, sonra ise nasıl bir kadro tipi yaratmalıyız sorusuna ilişkin soru ve sorunları yanıtlamaya çalışacağız.

A- Kadro Siyasetimiz:

Kadro siyaseti derken, bunu oluşturan belli başlı kriterler vardır. Önce bu kriterleri maddeler halinde sırasıyla aktaralım:

1- İnsanları tanımak

2- Kadroların uygunca seçimleri ve terfileri

3- İnsanlardan en iyi ve doğru biçimde yararlanma yeteneği

4- Kadroların uygunca dağılımı

5- Kadrolara yardım

6- Kadroların korunması

Bu konular üzerinde sırasıyla duralım:

1- İnsanları Tanımak: İnsanları tanımak derken, bununla sadece partili kadroları kastettiğimiz anlaşılmasın. Bununla, partisiz kadro adaylarına karşı da yukarıdaki kriterler doğrultusunda hareket etme siyasetini benimsemeliyiz vurgusunu yapmak istiyoruz.

Partili kadro ile partisiz kadrodan beklenen görev ve sorumluluklar elbette bir ve aynı olmaz. Ama kadro denilince sadece partili kadro anlaşılmalıdır anlayışını da doğru görmüyoruz. Birçok partisiz kadronun yetenek ve kapasite bakımından kadro vasfına sahip olduğuna dün olduğu gibi bugün de tank olmaktadır. Bunun üzerinde daha fazla durmadan geçiyoruz.

Kadroları tanımayı iki kategoride ele alıp, değerlendirmeye tabi tutmalıyız. Bunlardan birincisi, insanları daha örgütsel faaliyetin içine çekmeden kişinin siyasal, sosyal, psikolojik, ahlaki, sınıfsal ve geçmiş örgütsel yapısı ve yaşamına ilişkin gelişmeleri olabildiğince öğrenmek ve arşiv haline getirmek görevi ve sorumluluğu ile tüm parti eğitilmeli, yükümlü kalmalıdır.

Bu, örgütün güvenliği açısından önemli olduğu kadar kişinin örgütlü

yaşam boyunca hangi alanda örgütlenmesi, istihdam edilmesi veya nereden nereye yönlendirilebileceğini yerinde ve zamanında saptamak için de gereklidir. Bu doğru yöntem, aynı zamanda kişinin ileride işleyeceği hata ve suçlarının, başarısızlıklarının da nedenlerinden birisini daha net ve yakından saptamak açısından da önemlidir. Kısacası; kişinin sosyal, siyasal, ideolojik, psikolojik ve ahlaki durumu ve yeteneklerinin öğrenilmesi ve arşiv edilmesi bir örgütün daha ilk başta yeni kadrolar çıkartmasının temelini de sağlam atacağının göstergesi olarak kabul edilmelidir.

Bir işe nasıl başlarsan öyle gidersin. Bu durum ta ki hata ve noksanlıklarının farkına varıncaya kadar da böyle devam eder. Ne ekersen onu biçersin sözü, tam da kadro politikasında nasıl bir hat tutturursan öyle gidersin(e) işık tutmaktadır.

İkincisi; örgütlenecek veya bunun daha ileriki aşamalarından birisi olan kişiyi partiye üye alırken, kişinin yeteneklerinden tutalım da yukarıda sözünü ettiğimiz özellikleri (siyasal, sosyal, psikolojik, kültürel vb.) bir bütünlük içerisinde ve ayrıntılı olarak öğrenilmeli ve arşiv edilmelidir. Bunlar olmadan kişiyi üye yapmak, ya da aday üyeliğe almak doğru bir siyaset tarzı olmaz.

Çünkü kişinin kişilik özellikleri ve yetenekleri doğru ve arşivsel bir temelde bilinmeden, kişileri doğru bir tarzda örgütlemek veya bu kişilerin ileride ortaya çıkacak sorunları noktasında doğru ve bilimsel bir çözümlemede bulunulamaz; kadrolara yardımcı olunamaz. Örgütlenmede temeli sağlam atmamak demek, geleceğin zorluklarını daha güçlü ve kararlı bir şekilde alt etmek demektir.

Kişinin kişilik özellikleri ve yetenekleri doğru bir temelde bilinmeden ve mevcut yeteneklerine göre görev ve sorumluluk verilmeden kişi kör bir pratikçi olmaktan öte fazla bir iş yapamaz, devrime katkı sunamaz.

Kadro alımı veya kadro aday üyeleri belirlerken geçmişte uzun vadeli hesap yapmadığımızı onlarca yıllık siyasal, örgütsel ve tarihsel tecrübelerimiz göstermektedir. Onun için fazla örnek sunmaya gerek yok sanırım. **Kadro alımı ve ataması noktasındaki hatalarımızın esas kaynağını siyasi, ideolojik ve örgütsel bakımdan geri ve tecrübesiz oluşumuz oluş-**

tursa da, hatalarımızın tümünü götürüp bu noksanlıklarımıza bağlamakla kendi gerçekliğimizi bilimsel bir şekilde yakalayamayız.

Örgütsel yenilgi ve ayrılık anlarında bu gibi konularda daha ciddi za-fiyetler taşıdığımızı söylersek, bu konuda darbe, yenilgi ve ayrılıkların ön-cünün gelişmesi önünde ne denli ket oluşturduğu somut bir gerçeklik ola-rak karşımızda durmaktadır.

Fazla uzağa gitmeye gerek yok. Örgütsel yenilgi, darbe ve ayrılık an-larında şöyle yakın geçmişimize baktığımızda bir **Nurten Eriş, Hasan Batmaz** vb.lerinin örgütsel olarak konumlandırılmalarının tam da ayrılık anlarına denk geldiğini görmüş oluruz. Yine bir **Nihat** unsuru "87 ayrılı-ğından sonra öne çıkmıştır. Ayrılık öncesi düşman unsuru, ileri sempatizan konumunda idi. Kısacası, kadrosal boşluk dönemlerinde eğer Marksist-Leninist-Maoist bir kadro politikasına sahip değil veya bu politikanın özü-ne uygun hareket edilmediği zaman, bu gibi sağlıklı düşman unsurlar bir komünist parti ve ordunun içine daha kolayca sızabiliyor, daha üst kade-melere kadar gelebiliyor.

Ülkelerimizde günü kurtarma adı altında sapıldığı zaman, bir örgütlü insanı doğru bir ideolojik, siyasi temelde şekillendirmen imkansızdır. Üs-telik bu kişilerin sınıfsal dokusu küçük burjuva ve lümpense, o durumda bu nitelikteki unsurları ideolojik ve siyasi bakımdan dönüştürmek ve do-natmak daha zor olur. **Zor olduğu gibi bunlardan kaynaklı ideolojik hastalıklara karşı doğru bir ideolojik mücadele siyaseti izlenmediği zaman bu kişilerin küçük burjuva çizgileri sol veya sağ oportünist bir şekilde hakim hale gelir.**

Ülkemizin nüfus bakımından çoğunluğunu, hem de nüfusun ezici ço-ğunluğunu kir-kent küçük burjuvazisinin oluşturduğunu da göz önünde bulundurursak, bu küçük burjuva kaynaklı ideolojik hastalıklara karşı da-ha bir amansız olmamız kaçınılmaz hale gelir. Asılolan bu kökenden gel-me unsurları tepeden aşağıya kadar Marksist-Leninist-Maoist ideolojisi ile dönüştürüp, proleterleştirmektir. Bunda baş görev başta önderlik olmak üzere partili kadroları düşmektedir. İşte bunun ilk ve temel ayağını da in-sanları daha ilk örgütsel ilişki anında doğru tanımak oluşturmaktadır.

Geçerken vurgulayalım: **Kadroları tanımada hatalı tutumlarımız**

dan birisi de bir kadroyu sadece bir hatasından dolayı gözden çıkart-tığımız ve bu konuda örgütsel olarak oldukça sekterizme düştüğü-müzdür. Birçok kadro örgütsel sekterizm yüzünden ya mücadeleden kopmuştur, ya dışlanmış, ya da koptuktan sonra partisiz kadro olarak dahi öncünün çevresinde kalmamıştır. Örgütsel sekterizm derken bununla öncü de sadece sekterizmin olduğunu söylemek iste-miyoruz.

Liberalizmin de önemli derecede örgütsel gelişmeyi engellediğini gör-mezlikten gelmek liberalizme kapılan aralamak olur. Bazen birisi, bazen diğeri örgütsel çalışma tarzını engellemiştir, engellemeye devam etmekte-dir. Ki, öncül saflarında geçmişte ortaya çıkan ciddi olumsuzlukların başın-da hatalara karşı önce liberal davranılması, daha sonra ise bunun tersi ve aynı zamanda ikiz kardeşi olan sekterizmin sergilenmesidir. Bu, kendisini geçmişi sahiplenmede de gösteriyor. Şöyle ki; geçmişi sorgulama adı altında bazen geçmişin olumsuz çizgileriyle uzlaşmaya gidilip, hatalar ve noksanlıklardan kopulmazken, bazen ise tersi bir yöntemle geçmişin olumlu yanları da inkardan gelinerek toptancı bir şekilde geçmiş inkar edilmeye kadar gidiliyor.

Mevcut durumda daha çokta ideolojik, siyasi geriliğinden kaynaklı olarak geçmişi sorgulama adı altında inkarcı yaklaşıma düşenlerin oldu-ğuna da söyleyelim. Bu anlayış ve tutumların hiçbirisi de Marksist-Leninist-Maoist bir anlayış ve siyaset tarzı değildir.

2- Kadroların Uygunca Seçimleri ve Terfileri:

Bu ölçüt kadro siyaseti için oldukça önemlidir.

Kadroların iyi ve doğru bir şekilde tanınmaması diyalektik olarak kad-roların seçim ve terfilerinde de kendisini olumsuz bir şekilde gösterir. Ko-nuya ilişkin ayrıntılı teorik açıklamalara girmeden önce **Dimitrov** yolda-şın sözlerini aktaralım:

"Terfi, tesadüfî bir şey değil, partinin olağan işlerinden biri olmalı-dir. Terfi ettirilecek komünistin yığınlarla bağı olup olmadığı hesaba ka-tılmadan, sadece dar parti hesapları temeli üzerinde terfi yapılırsa kötü-dür. Terfi, çeşitli parti iççilerinin belirli görevleri yerine getirme yetenek-leri ve yığınlar arasında sevimleri temeli üzerinde yükselmelidir."

Kadro niteliktir, kadro yetenek ve siyasettir diyoruz. Dahası kadro fikirler üreten ve bunları uygulayıp uygulatandır. Kadro ideolojik olarak sağlam, siyasi olarak ise her zorluk karşısında engelleri aşmasını bilen inisiyatifli ve aynı zamanda partili, partisiz kitleyi yönetip yönlendiren bilgi, beceri, tutku, fedakarlık ve cesarettir.

Bir kadro kitleler tarafından (partili ve partisiz) sevilmelidir. Eğer kitle tarafından sevilmiyorsa o ya bürokrat bir kadrodur, ya da apoletinden başka bir yeteneği olmadan liberal ve ilkesiz bir tarzda atanmış bir unsurdur.

Kadro uzmanlıktır derken, bununla kitlelerden kopuk uzman kadroları kastettiğimiz anlaşılmasın. Kişinin kültürel, örgütsel, askeri, siyasi, teknik vb. alanlarda yeteneği olabilir, ama bu kişiler eğer kitlelerden kopuk amir-memur temelinde iş yürüten burjuva kadroları gibi, sadece uzmanlığa dayalı iş yapıyor ise, bizim böylesi kadrolara ihtiyacımız yoktur. Bizim kolektif düşünen, kolektif iş yapan, kitlelerden kitlelere Maoist çizgisinden hareket eden, bir başka deyişle kitlelerden önce öğrenmesini bilen sonra ise onlara öğreten kadrolara ihtiyacımız var. Önce öğrenci sonra öğretmen ilişkisi ve ruhandan hareket eden kadrolar ancak Marksist-Leninist-Maoist kadro olabilir.

Bunun dışındaki kadrolardan yararlanırsız ve bunları dönüştürmek için çaba sarf ederiz. Bu gibi yetenekli kadroları ideolojik, siyasi olarak dönüştürmeden devrimin önemli kademelerine atamak doğru olmayacağı gibi, partinin içine almak da doğru olmaz. Bürokratlaşmış kadroları parti içinde tutmak ise partiyi burjuvalaştırır. Bütün geriye dönüşlerin temelinde parti içindeki yeni bürokrat burjuvaların zamanla parti iktidarını ele geçirmesi yatmaktadır.

Yeni gelmişken Oruçoğlu'nun parti içinde ve vaktiyle devrimi yapan ama daha sonra karşı devrim cephesine iltihak eden Sovyetler ve Çin gibi ülkelerdeki iktidardaki bürokratlaşmaya dikkatleri çeken yazısının özünü bilimsel sosyalist görüş açısı oluşturduğunu vurgulayalım. Bu yazıda Yunanistan'dan gazetemiz okurunun eleştirdiği gibi yanlış ve hatalı hususlar yoktur. Sevgili okurumuz eleştiri yönteminde kabalığa düştüğü gibi, Oruçoğlu'nun köşe yazısında dikkatleri çekmek istediği; bürokratism, örgüt ve örgütlenmek vb. konulara ilişkin eleştiriler bilimsel değil, sübjektif ve abartılıdır.

Bilgi ve bilimsellik iktidarın kendisidir. İşte toplumsal iktidarın ana gücü de, yani devrimci bir siyasi iktidarın ayakta kalmasının biricik gücü ise kitlelere dayalı bir siyaset izlediğin zaman, ancak iktidarda kalabilirsin. Bunun dışındaki siyaset tarzları kitlelerden kopukluk-tur, onun iktidarını lafta ve sahtekarca savunmaktır.

Bunun için de kitlelerden kopuk, kitlelerin sevmediği bir partili ve örgütçü kadro olarak nitelendirilmemelidir. Bu, bir ideolojik duruştur. Çünkü, parti bir araçtır. Partinin çıkarlarıyla halkın çıkarları çeliştiği yerde onda bir komünistin, bir kadronun yapması gereken partinin çıkarlarını esas almak değil, kitlelerin çıkarını esas almak olmalıdır.

Bunun dışındaki anlayış ve tarzlar partiyi amacın üzerine çıkartan, kitlelerden kopuk küçük burjuva bürokratik ve ben merkezci anlayış ve tarzlarıdır.

Biliniz ki, parti içindeki bürokratik çalışma tarzı, ordu içinde kendisini savaş ağalığı çalışma tarzı olarak yansıtır. Emir ve talimatlarla işleri yürütmek; kararname ve genelgelerin gücüne güvenerek işlerin yolunda gittiğini sanmak veya bu temelde iş yürütmek; yukarıdan aşağıya doğru çalışmalar yerinde denetlememek; parti kitleleri ve partisiz kitlelerden öğrenmemek; onların eleştirisi ve önerilerine kulakları tıkayarak işleri yürütmeye çalışmanın adıdır bürokratik ve savaş ağalığı çalışma tarzı.

Yetkiyi kötüye kullanarak gerek partili kitleye ve partisiz kitleye ve gerekse partinin taban kitleleri (taban kitleden kastımız örgütlü sempatican kitesidir) dışında kalan geniş halk yığınlarına karşı tepeden bakan; onları küçümseyen ve onların sorunlarıyla ilgilenmek, eleştirilerini dinlemek yerine örgütsüz gücü arkasına alarak bastırmaya çalışan veya çalışanlar gerçekte komünist kadro olamayacakları gibi, komünist vasıflara sahip partililer de olamazlar.

Bir kadro ve örgütçü, tabii başta da kadro faaliyetlerini sürdürdüğü her alanda kişileri önce görev ve haklarının ne olduğu noktasında öncülük ve önderlik yapmalıdır. Kitle ile arasındaki farklılığı ideolojik-siyasi bakımdan öncülük ve önderlik etmede ileri bir seviyede olmasıyla göstermelidir. Yani bir kadro, bir üye taban kitle ile arasındaki sorunların çözümünü örgütsel yetki ve sapanın gücüne dayanarak çözüyorsa, o kişi ve

kişiler gerçekte komünist bir kadro ve üye değildir. Öylelerine Marksist-Leninist-Maoist bir partinin ihtiyacı olmamalıdır. Çünkü Marksist-Leninist-Maoistlik; kitleyle sınır çizgisini ben kadroyum, ben partiliyim vb. gibi sıfatların arkasına sığınarak taban kitleye karşı örgütsel sopyayı gitmek değildir, bu amansız ideolojik düşmanlıktır.

Aynı durum ordu cephesi için de geçerlidir. Savaşçıya tepeden bakan bir komutan, o orduyu doğru dürüst savaştıramaz ve zaferden zafer taşıyamaz. Savaşçının ve onun da ötesinde halka karşı iflah olmaz bir şekilde sekter yaklaşan komutan (isterse partili olsun) Maoistler'in savunacağı bir askeri kadro olmamalıdır. Bunun örneklerine geçmişte rastladığımızı burada sunmaya gerek görmüyoruz. Kısacası, bir partinin doğru bir hatta yürümesinin denek taşı doğru bir kitle çizgisi anlayışı ve bu çizgi doğrultusundaki pratiğidir.

"Yetenek bir kadro için şarttır. Yeteneği olmayan kadro olmaz ve atanmamalıdır" diyor Dimitrov. Her bireyin bildiği gibi insanın yeteneği doğuş sonrası elde edilir. İnsanın girdiği sosyal pratik içerisinde genel yetenek elde edilir.

Örgütsel, siyasal vb. yetenek ise sınıf mücadelesi pratiği içerisinde elde edileceğine göre bir örgütü yönetip yönlendirmek de pekala belli bir tarihi süreç sonrasında ancak elde edilebilir. Bunun kendiliğinden elde edilmeyeceğini her kişi bilir, bunun için bir yandan sınıf mücadelesinin pratiği içerisinde bulunmak zorunlu iken, diğer yandan ise bu pratik içerisinde elde edilecek birikimleri (bilgi ve tecrübeleri) bir sentez haline getirerek, yeni kadro kuşaklarının yaratılması şarttır.

Ki, sınıf mücadelesine bilimsellik ve devrimci teori ışığında önderlik etmek için de çok yönlü bilgi ve beceriye sahip olmak zorunludur. Burada bilince çıkartılması gereken sonuç; kadro vasıflarına sahip bir kişinin öylesine kısa bir süre içerisinde yetişmeyeceği ve ortaya çıkmayacağı gerçeği gerçektir. Devrimci teorik eğitim, sınıf mücadelesine aktif olarak katılmak. Marksist-Leninist-Maoist bilgi teorisine sahip olmak, siyasi-örgütsel ve birçok alandaki faaliyetler içerisinde pişmek, Marksist-Leninist-Maoist siyasi bir kadro için olmazsa olmaz özelliklerdir. Bunların hepsi yeteneğin kendisidir. Bu birikimlere sahip olmayan kişi

veya kişiler ne parti üyelerine önderlik yapabilir, ne de kitlelere doğru bir siyasi önderlik yapma becerisini gösterebilir. Tabii ki bu noktada doğru bir siyasi çizgiyi oturtacak kurumun başında önderlik (konferans, kongre ve MK'lar) gelir.

Şöyle geçmiş tarihimize dönüp baktığımızda, eli kalem tutmayan, dahası güncel siyasal gelişmelere ilişkin bir bildiri dahi kaleme alma becerisi gösteremeyen kişi ve kişilerin, öncü piramidinin tepesinde yer aldığını görebilir, hatırlayabiliriz. Durum böyle olunca artık orada doğru bir kadro politikasından söz edebilir miyiz? Bu, bir önderliğin ideolojik, teorik ve siyasi bakımdan kapasitesini göstermek için yeter bir kanıt olduğu gibi, o eğitimin ve siyasi bakımdan kapasitesine göstermek için yeter bir kanıt olduğu gibi, o örgütün bu kapasite ile sınıfa gerçekte öncülük ve önderlik edemeyeceğini de göstermek için yeter bir veridir.

Askeri vb. kadroları bununla karıştırmamalıyız. Tabii ki bizim askeri kadrolarımız, özellikle de örgütlenmesinin üst kademelerinde yer almış kadrolarımız, siyasal ve ideolojik bakımdan da birikimli ve yetenekli olmak zorundadır. Yoksa beyaz ordunun askeri kadrolarından hiçbir fark olmaz. Dünya ve Türkiye'deki siyasal gelişmelerin yönünü şu veya bu boyutuyla yorumlamak kapasitesine sahip olmayan partili bir kişilik, partili kadro olamaz.

Bu birikimde olmayan bir kişi bir bölgeyi, bir alanı tek başına kaldığında yönetip ve yönlendiremez. Kişi kendisini dahi idare edecek pozisyonda değil ise böyle bir kişiyi kadro olarak belirlemek doğru olmaz. Doğru olmayacağı gibi, bu gibi kişileri kadro olarak doğru bir siyasal kişiye sahip olmak, elbette ilk ve en önemli şeydir. Ama bu henüz yetmez. Sendelenmesine yol açacak, hatta ağır yükün altında kalkma becerisini gösteremeyeceklerinden mücadeleyi aktif olarak terk etmeye kadar dahi gideceklerdir. Bunun örneklerine çokça rastladık.

Bilgi denilince bununla kitabı bilgileri kastetmiyoruz. Teori-pratik diyalektik içerisinde elde edilen devrimci teoriyi kastediyoruz. Siyasi birikim denilen şey de zaten sınıf mücadelesinin teorik-pratik diyalektik birliği içerisinde elde edilen yetenek ve bilgi birikimidir. Bu birikim de insanı pekala yönetip yönlendirmede, teori ve politika oluşturma-

da inisiyatifli kılar. Herkeste kadro olma potansiyeli vardır. Ama herkes bir anda kadro olma vasfına erişemez. Çünkü mevcut siyasal, örgütsel ve toplumsal gerçekliğimizin objektif ve sübjektif koşulları buna imkan vermemektedir.

Bunun için partili ve partisiz kadro olmanın anahtar rolünü birinci derecede önderlik kurumu oluştursa da, ikinci derece de kişinin kendi iç diyalektiğini harekete geçirecek istek, azim ve tutkulu olması oluşturur. Azimli, istekli, tutkulu ve üretken olmayan kişilerin kadro olmaları oldukça zor olacağı gibi ve bu kişilerin mücadele içerisinde arınmaları da kuvvetle muhtemeldir. Ya kendileri mücadelenin diyalektiğine ayak uyduramayarak arınacaklar, ya da mücadeleye (parti içi ve dışı) ayak bağı oluşturdıkları için parti tarafından arındırılacaklardır. Başkaca partili kadro gelişim sağlanamaz; partili kadro kişiliği oturtulamaz.

Özcesi, kadroların seçimi ve terfi ettirilmesi konusunda bugüne kadar kelimenin gerçek anlamında Marksizm-Leninizm-Maoizm bir hat tutturduğumuzu söyleyemeyiz.

insanlardan en iyi ve doğru biçimde yararlanma yeteneği:

Doğru bir kadro siyasetinin önemli ayaklarından biriside, insanlardan en iyi ve doğru bir şekilde yararlanma yeteneğini göstermektir. Bu, insanları kendi yeteneklerine göre atamayı ifade eder. Bu soruna ilişkin Mao'nun ortaya koyduğu tezler özet olarak şöyledir:

"Kadrolardan iyi yararlanmayı bilmeliyiz. Önderlik, son tahlilde, iki temel sorumluluğu içerir: Fikir geliştirmek ve kadrolardan iyi yararlanmak. Planlar yapmak, emir, ve talimat vermek gibi şeylerin hepsi 'fikir geliştirmek sınıflanmasına girer.' Fikirleri pratikte uygulamak için kadroları birbirleriyle kaynaştırıp harekete geçmelerini teşvik etmeliyiz, bu, 'kadrolardan iyi yararlanmak' sınıflanmasına girer. Tarihimiz boyunca kadrolardan yararlanma konusunda taban tabana karşı iki çizgi vardır: bunlardan biri 'insanları yeteneklerine göre atamak', öbürü ise 'atama yaparken adam kayırmak' tır. Bunlardan birincisi dürüst, diğeri ise dürüst olmayan yoldur. Komünist partisinin kadro siyasetinde uygulayacağı ölçüt, bir kadronun parti çizgisini uygulamakta kararlı olup olmaması, parti disiplinine bağlı olup olmaması, kitlelerle yakın bağları bulunup

bulunmaması, yönünü tek başına bulma yeteneğine sahip olup olmaması; faal, çalışkan ve hencillikten uzak olup olmamasıdır. 'insanları, yeteneklerine göre atama' nın anlamı budur. (Mao Seçme Eserler, Cilt 2, syf, 210)

Fikir geliştirmek ve kadrolardan iyi yararlanmak önderlik için temel ölçütlerdir. Fikir geliştirmeyen; politika üretmeyen ve üretilen politikaları pratiğin kendisine uygulamada önderlik yapmayan bir kadro, gerçekte Maoist kadro olamaz. Bunun gibi kadrolardan doğru bir şekilde yararlanamayan bir önderlik de, sınıf mücadelesini doğru rotada yürütemez. Bu durum, devrim sonrası iktidar dönemleri için de geçerlidir.

Kadrolardan yararlanma konusunda tarihimiz boyunca tıpkı diğer komünist partilerinin tarihinde olduğu gibi taban tabana zıt iki çizgi vardır. Ama bizdeki hakim olan çizgi ise, genel olarak baktığımızda oportünist çizgidir.

Liberalizmle sekterizm bu noktada at başı bir şekilde parti içerisinde kendisini sürekli olarak dayatmaktadır. Şöyle geriye dönüp tarihimize baktığımızda, kadro alırken veya atarken birçok yetenekli kadro yerine oldukça vasıfsız insanların kadro olarak partiye alındığını ve kadro olarak partinin önemli kademelerine getirildiğini görmüş oluruz.

Bazen öyle yanlış ve sakat anlayışlar kendisini dayatıyor ki, kişinin gerçekte kadro olma vasıfları yok; ama salt mevcut önderliğin çizgisini savunuyor veya hakim olan çizgiye eleştiri götürmüyor diye, kadro olarak atanıyor olmuştur.

Bu adam kayırmak temelinde yapılan atama, ideolojik birlik olarak değerlendiriliyor. Elbette ki son tahlilde ideolojik bir birliği ifade ediyor bu tür tutumlar, ama bu birlik Marksist bir anlayış temeli üzerine kurulmuş bir birlik ve tutum değildir. Oportünist anlayış ve birliklerdir.

Birikim ve yeteneği olmayan insanları kadro olarak atadık mı, bu kişiler devrimin üzerlerine yüklediği ağır yükler altında kabmayacakları gibi, kendilerini liberal ve üste biat etmekten de kurtaramazlar, ya da tersi durumda kendi altlarına karşı ideolojik, siyasi ve örgütsel önderlik yapmak yerine, örgütsel yetkinin arkasına sığınarak sekte-

rizme savrulurlar. Alabildiğine yıktı ve yıpratıcı örgütsel çalışma yürüttüler.

Biz yetenek derken, bununla kişilerin gerek politik mücadele öncesi gerekse mücadeleye katıldığı süreçte içerisinde elde ettiği siyasi, örgütsel, askeri, kültürel, teknik vb. konularda elde ettiği birikim ve tecrübeleri kastediyoruz. İşte bu doğrultuda bir atama yapmadığım zaman, yani askeri yönü gelişmiş birisini götürüp (sadece bu yeteneğinden dolayı) bir önderliğin polit bürosuna koyarsan, o kişi bu görevlerin altından kalkamayacaktır. Aynı durum tersi için de geçerlidir. Siyasi ve örgütsel yeteneği gelişkin, ama askeri yeteneği oldukça zayıf olan birisini damdan düşer gibi götürüp, ordunun başına komutan olarak atarsan, orada başarıyı değil, başarısızlıkları karşılarsın.

Dolayısıyla örgütte Marksist-Leninist-Maoist bir siyasi-askeri çizgi-de, taktik önderlik çizgisinde gelişmek yerine oportünist bir çizgide gelişir. Sol veya sağ şekilde gelişsin, bu çizgiler, fark etmez. Her ikisinin de özü aynıdır. Marksist-Leninist-Maoist kadrolar esasta askerleşmiş politik bir kadro olmak üzere çok yönlü kadrolar olmalıdır.

Bu çok yönlülük içerisinde de hangi yönü öne çıkmışsa, o doğrultuda atama yapmak ancak Marksist-Leninist-Maoist bir kadro siyaseti olabilir. Siyasi, ideolojik, örgütsel ve askeri bakımdan çok yönlü kadrolar yetiştirmek; ve bunları öne çıkmış yeteneklerine göre atamak, devrimi yönetip yönlendirmede doğru bir hatta yürümenin teminatı olur.

Kişi annesinden doğarken nasıl ki mevcut koşullarda devrimci olamıyorsa, öyle de yetenek denilen olguda doğuş öncesi kazanılmış bir birikim değil. Siyasi, örgütsel, askeri vb. yetenekler sınıf mücadelesinin pratiği içerisinde esas olarak elde edilir. Sınıf mücadelesine katılmayan politik bir örgütsel tecrübe ve birikim elde edemez, dünyayı değiştirme eyleminde bulunamaz. Bu tecrübeler öylesine birden bire elde edilemez, bu belli bir süreci kapsar. Önce sempatisiz (örgütlü ve ileri) sonra aday üye, daha sonra üye ve daha sonra üyelik süreci içerisinde kadro vasıflarını elde etme, belli bir süreci kapsayacaktır. Ha, burada üye olmayışta bir partili üye kadronun yeteneklerini üzerinde taşıyan partisiz kadrolar olmaz mı, sorusu sorulabilir. Evet, partisiz kadro olabilir.

Yetenekli teknik burjuva kadrolarını bir kenara bırakırsak (bunlardan devrim için, devrim sonrasında yararlanacağız, yararlanmak zorundayız), partisiz kadrolardan ideolojik olarak zayıf ama, diğer özellikleri bakımından yetenekli olan bir çok kadro vardır. Bunlardan bir çoğu geçmişte öncü ile örgütsel ilişki içerisinde bulunmuş kişilerdir. **Zaten bu tür ilişki sürecini yaşamayan kişiler devrimi örgütlenme konusunda bir siyasi beceri, bir örgütsel inisiyatif elde edemezler.** Yetenekli olmak inisiyatifli olmayı da beraberinde getirir. Her ikisi de belli bir üretim faaliyeti sonucu elde edilir. Burada aslanan bu inisiyatifli ve yeteneği Marksist-Leninist-Maoist politik bir dünya görüşü ve siyaseti doğrultusunda kullanmaktır. Bunun için de Maoist siyasi-ideolojik çizgi ile kişinin donanması şarttır.

Marksist-Leninist-Maoist bir çizgi ile donanan kadro, parti disiplinine bağlı olur; bu çizgiye uygulamakta kararlı, kitlelerle etle kemik gibi yakın bağları olur; tek kaldığında yönünü tek başına bulacak bir birikim ve yetenekte olur; faal, çalışkan ve her türlü bencilikten uzak durur.

Parti disiplinine bağlı olmanın kriteri; parti içerisinde bir karar, hakim olan bir çizgiye yanlışta görse demokratik merkezizyetçilik gereği çoğunluğun kararı ve anlayışlarına uymandır; yanlış görüşler insana eziyette verse, disiplin gereği yanlış görüş ve kararları uygulamaktır. Disiplin gereği yanlış görüş ve kararları savunmak demek, bu görüşleri, iki çizgi ruhu ışığında eleştirmeyi reddetmez. İki çizgi mücadelesi ışığında parti disiplinine uymayan; doğru bulduğumu yapar, yanlış bulduklarımı ise yapmam gibisinden anlayış, savunup pratik tutum sergileyenler, Maoçu olamayacakları gibi, bu tür anlayış ve pratik sahipleri parti üyesi bile olamazlar.

Komünistliğin ve Maoçuluğun yolu parti içi iki çizgi mücadelesini, Maoist tarzda içselleştirmekten geçer. Bunu içselleştirmeyenler, kitlelerle de doğru bir bağ kuramaz. Çünkü, Maoçu iki çizgi mücadelesinin ruhu, yanlışla doğru düşüncelerin irade dışı bir arada olması demektir. Dolayısıyla ki, kitlelerin yönelteceği eleştirileri ve fikirleri Maoçu olmayanlar dikkate almaz, onlara tepeden bakar, onların öğrencisi olmak yerine onları küçümseyen ben merkezci küçük burjuva öğretmenler olur.

Her şeyi kendine menkul sayan bu çok bilmiş küçük burjuvalar, disip-

lin konusunda da başkasına disiplinin uygulanmasını, kendilerine ise liberalizmin uygulanmasını ister ve savunurlar. Bunlar daha çok yarı-anarşist düşüncelerden ideolojik özünü alan lümpen kökenli unsurlarda görülür.

Öncü tarihin baktığımızda bazı kısa dönemler hariç Marksist-Leninist-Maoist bir çizginin önderlik düzleminde hayat bulmamasının iki temel nedeni vardır.

Bunlardan birincisi; **kadro olarak atanan kişilerin ideolojik, siyasal, örgütsel vb. bakımından seviyesinin düşük olması** iken, ikinci bir neden ise **kadroların ideolojik olarak proleterleşmemeleridir**. Yani küçük burjuva sınıf kökenli kadroların partiye alınırken, ideolojik bakımdan küçük burjuva ideolojik hastalıklarından yeterince arındırılmadan üye ve kadro olarak atanmaları siyasetinin izlenmesidir.

Bunun için iki ana siyaset ve yöntem izlenmelidir: İlk olarak, ideolojik olarak zaaf taşıyan unsurlara bu hastalıklarından kurtulmaları için yardımcı olunmalı; hastalıkları tıpkı bir doktor gibi tedavi edilmelidir.

İkinci olarak ise, bu ideolojik hastalıklarında ısrarcı olanları daha fazla bir süre öncü saflarından tutmadan arındırma siyasetine gidilmelidir. Her iki durumda da öncü kazanır. Kronik bir şekilde ideolojik hastalıkları olanları, öncü safından ne kadar fazla uzun tutarsan, o kadar fazla devrimi ve devrimci büyük başarıları geç elde edersin.

Çünkü, devrim çelişkilerinin devrimci anlamda çözülmesinin birinci ayağı parti içinde sağlam bir ideolojik, siyasal ve örgütsel önderlik çekirdeğini oluşturmak ve oradan da doğru bir politik-taktik önderlik çizgisini oturtman şarttır. İç birliği ve bütünlüğü ideolojik bir birlik, siyasal bütünlük ve proleter devrimci disiplinin sağlanmadığı bir örgüt ve örgütlenmenin, devrimi örgütlemesi ve başarıya götürmesi imkansızdır. Bunun içinde her bakımdan (ideolojik, siyasal, örgütsel ve askeri) yetenekli kadrolara ihtiyacımız var.

Dürüst ve açık yüreklilikle belirtelim ki, öncü saflarında öyle kadrolar ve üyeler vardır ki, öncünün tarihini dahi bilmiyorlar. Tabii ki, bunda esas sorumlu ne bugünün önderliğidir, ne de geçmişin önderlikleridir. **Bunda esas sorumlu partinin kendisidir. Çünkü, parti bir bütün-**

dür. Evet önderliğin ideolojik, siyasal bakımdan yerine getirmesi gereken çok büyük ve ciddi görevler vardır.

Ama bir önderlik, çeşitli nedenlerden (örgütsel yenilgi, darbe vb. faktörlerden) dolayı siyasal, ideolojik bakımdan geri ise bu görevleri yerine getirmesi de beklenemez. Bu süreç işi olur. Ama bu süreci devrimci, yani Marksist-Leninist-Maoist tarzda işletecek gücün kendisi ise partinin bütünü olmalıdır.

Daha doğrusu parti, bir bütünsellik içerisinde geçmişle bugünün tarihsel-siyasal bağınımsını diyalektik bir tarzda kurup, öncelikli görevlerini önce tahlil edip sonra bunlar üzerinde pratikte adım atarsa, ancak o zaman geçmişin çizgisi olarak hakim olan ideolojik hastalıklarından köklü bir şekilde kurtulmuş olur.

Her şeyi önderlikten beklemek amir-memur tavrından başka bir anlam ifade etmez. "Gözlerimi kapar vazifemi yaparım", gibisinden anlayış ve pratik tutumlar, Marksist-Leninist-Maoist bir anlayış ve tutum değildir. Bu gibi anlayışlar burjuva ve küçük burjuva anlayış ve çalışma tarzlarıdır.

Faal, çalışkan ve üretken kadroların olmadığı yerde, ya da bu tür kadrolar yerine disiplinsiz, plansız-programsız ve dar pratikçi bir şekilde örgütsel faaliyetlerin hüküm sürdüğü yerde, elbette ki, önümüzdeki karşı-devrim engellerini kaldıramayız.

Her alanda burjuvaziden devrimci ve köklü bir şekilde kopmayan bir siyasal faaliyetin, mevcut siyasal iktidarı yıkıp yerine devrimci iktidarı kurması imkansızdır. Parti içinde disiplinli olmayan, diğer alanlardaki çalışmalarında disiplinli çalışmayan bir siyaset tarzının izlendiği bir ortamda, pek tabii ki küçük burjuva kadro şekillenmesi hakim olacaktır. Ideolojik hegemonyasını siyasal, örgütsel ve askeri faaliyetlerimizde kökten sökmek atmazsak, mevcut diktatörlüğü siyasi olarak deviremeyiz. Çünkü bir sistem, her cepheden yıkılışının temel anahtarı başta doğru bir ideolojiye sahip olmak ve bununla donanmaktan geçer. Sonra bu ideolojinin ışığında doğru bir politika izlemekle (ideolojik, siyasal, örgütsel ve askeri alanlarda) mevcut gerici, faşist sistemleri tüm kurum ve kuruluşlarıyla parçalayıp, bunun yerine Marksist-Leninist-Maoist ideolojinin hükmettiği siyasal iktidarı yerleştirebiliriz.

İşte bu sağlam ideolojik ve siyasal duruşların her cephede atılması için de kadro siyasetini doğru bir tarzda oturtmamız şarttır. **Bunun kriterlerinden birisini de 3. madde de ortaya koyduğumuz üzere insanlardan en iyi ve doğru bir şekilde yararlanma yeteneği oluşturmaktadır.** Daha önceden işaret ettiğimiz gibi önceli olarak bu konuda doğru ve başarılı bir çizgiyi layıkıyla yerine getirdiğimizi söyleyemeyiz.

Buraya kadar kadro siyasetimizin üç temel ayağını oluşturan insanları tanımak, kadroların uygunca seçimleri ve terfileri, insanlardan en iyi ve doğru bir biçimde yararlanma maddeleri üzerinde durduk. Bundan sonra ise kadro siyasetimizin daha önce sıraladığımız 6 maddeden geriye kalan 3 maddesi ve nasıl bir kadro tipi üzerine duracağız.

4-Kadroların Uygunca Dağılımı:

Kadroların alanlara atanması ve yerleştirilmesi konusunda doğru bir siyaset izlemenin yolu kadroyu bir bölgeye, bir alana atarken o kadromun kapasitesini (yetenek, ideolojik duruş ve siyasî duruşu) göz önünde bulundurmadan geçmez.

Dimitrov yoldaş bu konu üzerinde şunun altını çizmektedir. "*Her şeyden önce, hareketin ana halkalarının yığınlarla bağlantıları olan, bu yığınların ta içinden çıkmış, girişkenlik sahibi ve dayanıklı güçlü insanların sorumluluğunda olmasını temin etmeliyiz. Daha önemli bölgelerin uygun sayıda böylece savaşçıları olmalıdır*" sözleri, bize bir kadroyu ne kadar zor görevlerin beklediğini gösteriyor.

Kitlelerle bağı olmayan, kitlelere yabancı olur. Kitlelerle bağı olmayan, kitlelere doğru bir siyaset altında öncülük ve önderlik edemez. Kitlelerle bağı olmayan, kitlelere tepeden bakar. Çünkü, o kitleden kopuktur. Doğru bir siyaset üretmenin öncelikli yolu, kitlenin nabzını elde tutmaktan geçer. Bu, gerek partili, gerekse partisiz kadro için böyledir. Partili ve partisiz kitlenin nabzını elde tutmak için de kitlelerin içinde olmak zorunludur. Tabii önce doğru bir ideolojik hatta sahip olmak gerekir.

Daha sonra bu ideolojik hat ışığında doğru bir siyaset ve taktik üretmek zorunludur. Örgütsel politikamızın iki ana boyutunun olduğunu her zaman için vurgularız. Bunlardan birincisi örgütün tüzüksel vb. yönlü konu-

ları kapsayan kısmı iken, ikincisi ise örgütü ve kitleleri harekete geçirmek için güncel siyasal politikalar üretmektir. Kitlelere nüfuz eden politika doğru politikadır.

Teori ancak kitlelere nüfuz ettiği zaman maddi güç haline gelir. İşte devrimci teori dediğimiz Marksizm-Leninizm-Maoizm'in, bu coğrafyada kitlelere nüfuz etmesinin siyasal açıdan birincil ayağı Marksist-Leninist-Maoist bir partinin kurulması iken, ikincil ayağı ise o partinin güncel siyasal gelişmelere karşı yerinde ve zamanında müdahale etmesi oluşturur.

Güncel siyasal gelişmelere karşı müdahale etmek için de, önce somut durumu doğru tahlil etmek, sonra ise bu somut duruma uygun mücadele ve örgüt biçimlerini devreye sokmak şarttır.

Bundandır ki Marksist-Leninist-Maoist ideolojiyi teorik düzlemde savunmak tek başına yetmiyor. **Teorinin sınırdığı yer devrimci pratiktir diyorsak, o halde bu pratiğin can damarı da kitlelerin kendisinden başkası değildir.** Kitlelerin içinde olmak demek, onların geri yanlarıyla uzlaşmak diye anlaşılmalıdır. Onların sorunlarını yerinde ve zamanında incelemek ve buna müdahale gücü olmak için partinin örgütsel açıdan çok güçlü olması anlaşılmalıdır.

Siyasetin doğru olur, fakat mevcut subjektif gücün elindeki kadro, üye, sempatan örgütlenmelerin, sendikal ve kitle örgütlenmelerin, askeri örgütlenmelerin vb. kuvvetlerin yetersiz olabilir. Bu durum müdahale etmeni engellemez. Yani, **"önce çok büyük parti ve ordu gücü oluşturayım, ondan sonra güncel siyasal gelişmelere karşı müdahale etmeliyim"** anlayış ve pratiği, devrimi bilinmeyen tarihe erteleyen sağ, kendiliğinden bir anlayıştır. Üç kişi var, üç kişiye uygun bir politika ve taktik belirlersin. Subjektif gücün objektif koşullara devrim amacından müdahale edecek seviyede değilse, buna karşın kalkıp genel ayaklanma çağrısı yaparsan, işte o zaman izlediğin taktik siyaset yanlış olur.

Burada izleyeceğin pratik adım sonuçta başarı değil, başarısızlık getirir. Çünkü, objektif durumu doğru tespit etmek, ama bu objektif duruma uygun taktik politika geliştirmemek subjektivizmin kendisidir. Bu da yenilgiyi değil, yenilgiyi getirir. Bu gibi taktik politikalar, kendi gücünün ilerisinde subjektif olarak saptanmış 'sol' taktik politikalar. Burada stratejik

politikalarla, taktik politikaları birbirine karıştırmak gibi bir hataya düştüğümüzü de yeri gelmişken bir kez daha vurgulayalım.

Kitlelerle bağın olması demek, kitlelerden öğrenmeyi beraberinde getirir. Kitlelerin içinde bir kadro veya partili, kitlenin ruhunu kendi üzerinde taşır, kitlenin eleştiri ve önerilerini yerinde öğrenir ve öğrenmeye çalışır. Kitlelerin içinde olmak demek, kitlelerin partiyi ve örgütü denetlemesine açık olmak demektir.

Bir parti, bir örgüt, bir kadro ve bir üye kitlenin kendisini eleştirmesinden ürüyor; onların eleştiri ve önerilerini dikkate almıyorsa, o parti ve örgütün sıfatı ne olursa olsun gerçekte Marksist-Leninist-Maoist bir parti olamaz. Bu bağlamda yetişen, şekillenen bir kadro ve parti üyesi, Marksist-Leninist-Maoist nitelikli kadro veya üye olamaz. Çünkü kitlelerle sıkı bağı olmayan bir parti ve onun kadroları, kitlelere öncülük ve önderlik edemez.

Dimitrov, "Girişken ve dayanıklı olmak" derken, bununla zorluklardan yılmayan, zorluk karşısında tökezlemeyen; her türlü zorluğu devrimci iradenin yönlendiriciliğiyle aşmayı kastediyoruz.

Poliste, zindanda, savaş meydanında ve mücadelenin diğer alanlarında tek başına kaldığında sendeleyemeyen; yalınlığa kapılan, dahası ideolojik bakımdan ciddi bir biçimde sarsılıp, siyasi duruşunu kararlı bir şekilde gösteremeyen kişileri, kadro olarak tanımlamak doğru bir bakış açısı olmaz.

Bu süreçlerde ciddi ideolojik zaaf göstermiş ve bu zaaflarından arınmamış kişileri tekrar eski (kadro) konumlarıyla atamak doğru bir kadro siyaseti olmaz.

Aynı şekilde poliste direnmiş, zindanda direnmiş, savaş meydanında üstün başarılar elde etmiş, fakat diğer yöleriyle kadro vasıflarını taşıyamıyorsa, bu kişileri de hemen kadro olarak atamak doğru olmaz. Kadro olgusunu sıradan bir şeymiş gibi ele almak Marksist-Leninist-Maoist bir kadro politikası olamaz.

Kişi işkencede direnmiştir, zindanda direnmiştir; bir çok kez ölüm orucu vb. direnişlere katılmış ve zorlukları başarıyla atlattı, fakat arkasından bu direnişlerinin arkasında yatarak zafer sarhoşluğuna yatıyor-daha

doğrusu bu direnişleri kötüye kullanıyorsa-böylesi kişi veya kişiler Marksist-Leninist-Maoist ideolojik donanımında zayıf demektir. **Direnmek bir komünist için başkaları üzerine yetki ve baskı unsuru olarak kullanılamaz. Bu bir görevdir.**

Hem de en önemli görevdir. Çünkü, "bir partili sınıf mücadelesinin en zor alanlarında direnmek görevi ile karşı karşıyadır" diye, parti tüzüğüne özel bir madde düşülmüştür. Sınıf mücadelesinde direnip te sonrasında ihanet eden veya sınıf mücadelesini çokça bırakan insan olduğu gibi, mücadelenin bazı zorlu alanlarında ideolojik olarak zaaf gösterenlerde daha sonraları direnen de çok kişi vardır. İşte bunlardan en belirgin olanı **Mehmet Zeki Şerit** yoldaştır.

Özcesin, güçlü ve dayanıklı olmayı sıradan bir sorun olarak değil, güçlü bir ideolojik bağlılık ve bunun ışığında zorluklar karşısında sarsılmayan bir siyasi duruş olarak bilince çıkartmalıyız. Elimde 5000 partili, savaştı var istediğim gibi savaştı ve olanak yaratırım tavrıyla, elinde tek bir kişi bile olmadan direnmek, kocaman bir örgüt yaratmak tavrı arasında, derin bir ideolojik farklılık vardır. Ya da elinde on binlere varan askeri güç var, bunları düşmanla savaştırmada çok üstün başarılar elde edebilmenin koşullarıyla, düşmana tutsak düştükten sonra ona karşı yürüteceğin direniş çok farklıdır.

Birinde ideolojik inancın dışında başka bir aracın elinde yok iken, diğerinde ise elinde savaşaçağın/savaştıracağı çok büyük askeri, teknik ve örgütsel kuvvetlerin vardır. Buna A. Öcalan esir alındıktan sonra takındığı duruşla, **Gonzalo** yoldaşın sergilediği siyasi duruş çok canlı örnek oluşturmaktadır. Buradan sözü şuraya getirmek istiyoruz: Elimde para var, insan var, silah var o halde geriye insanları doğru bir siyaset altında savaştırmam kalıyor.

İşte sorunun çok önemli püf noktası da, bu üç olguya yön verecek doğru ideolojik, siyasi çizgide yatmaktadır. Yani insanın bilinçli dinamik rolümü, yoksa silah, para ve savaştı mı devrimin kaderini belirler, sorunu çok net ve açık bir şekilde bilince çıkartmayan bir kadro, en ufak bir zorluk karşısında sendelemekten kurtulmaz. Parti olmayınca sendeler, silah gelmeyince sendeler; savaştı az olunca, "bu kadar sayıda-

ki insanla savaşılmaz" deyip sağa-sola savrulur, tekniğe kafayı takıp, teknik varsa devrim olur, yoksa devrim hüümez gibi teoriler geliştirmeye çalışır.

Halkın desteğinde aldığı ideolojik güçle, devrimin siyasi sorunlarına ve zorluklarını aşmak için kafa yormadığı zaman hem kendisi sendeler, hem de devrimi sekteye uğrattır. Şehirlerde üç kuruş para elde etmek için halktan insanlara ekonomik bir mantıkla gitmeye çalışır. Yani yaratacağı kaynakları Marksist-Leninist-Maoist ideolojinin kendisine sağladığı bilinç ve siyasetle çözmek yerine, burjuva ve küçük burjuvaziden kalma ideolojik, siyasi bir bakış açısı ve yöntemle çözmeye çalışır.

Sonrasında ise parti ile kitleleri karşı karşıya getirir. Ya da para yoktur diye, pragmatist bir şekilde kirli yol ve yöntemlerle para sorununu çözmeye çalışır.

Yağmurda, karda-kışta, aç kaldığında veya değişik zorluklar karşısında devrimci siyasal çizgisini unutarak, halka sekte yaklaşmaya yeltenmek, yeltenmeye çalışmayı Marksist-Leninist-Maoist'ler savunmaz.

Zorluklar insanın kafasındadır. Devrimci, özellikle de Marksist-Leninist-Maoist bir iradeye sahip olan her birey, her türlü zorluğu, ölüm pahasına da olsa yener. **Yeter ki buna cüret etsin. Zorlukları aşmak bedel ister; devrim çelişkilerini çözmek ise daha büyük bedeller ister.** Fazla uzağa gitmeye gerek yok. 96 ölüm orucu direnişi şehitlerinin ölüm karşısındaki devrimci iradelerini anımsamak, her türlü zorluğu aşmak için yeter bir olgu olarak karşımızda durmaktadır.

Dayanıklılık ve güçlülük üzerine daha fazla anlatımda bulunmaya gerek yok sanırım. Bu, bir ideolojik-siyasi netlik ve kararlılık sorunudur. Daha doğrusu, ideolojik olarak ne denli burjuva ve küçük burjuva ideolojisine karşı proleter ideolojiyle donanma, o kadar da bireyci ideolojik zaafırları alt etmişsin demektir. Bunun fiziki bir sorun olduğunu iddia edenler olursa büyük bir yanlış içerisindedirler, diyeceğiz. Fiziki dayanıklılık konusunda ise en güçlü olanlar kadınlardır. Ki bilimsel araştırmalar en acil anın bir kadının doğum sancısı olduğunu ortaya koymaktadır.

Bunu söylerken kadınları küçümsediğimiz sanılmamalı. Kadınların er-

kekler kadar güçlü ve dayanıklı olmadığını iddia eden veya etmeye çalışılan anlayışlara vurmak istiyoruz bu örnekle. Yeter ki onların önünü açalım. Kaldı ki bu örnekte de görüldüğü gibi kadınlar her türlü zorluğa nesnel güçleriyle (fiziki) birlikte ideolojik-siyasi bir donanım ışığında daha da kolayca aşabilir.

O halde Marksist-Leninist-Maoist'ler olarak bu bilimsellikten ve kadının toplumsal konumu bakımından daha çok ezilmesinin gerçekliğinden hareketle, kadınlar arasındaki çalışmaları daha bir özel önem vermeli; kadın-erkek kadrolar arasındaki atamada ise önceliği kadın yoldaşlara vermeliyiz. Bunu teoride savunmak bir adımdır, ama tek başına yeterli değildir. Asolan mevcut teoriye pratikte yaşamsal kılmaktır. **Egemen burjuva ideolojisinin bilincimizde yarattığı parçalanmışlık ve kuşatmışlıktan kurtulamayız.**

Kadroların uygun bir şekilde dağılımını, kadınlara karşı izlenecek örgütsel politikadan ayrı düşünmemeliyiz. **Yaratıcılık üretimle orantılıdır.** Güçlü ve dayanıklı olmak ideolojik-siyasi bir sorundur. Ideolojik olarak ne kadar sağlam olursan, siyasi olarak da düşmana karşı o kadar kararlı ve sarsılmaz bir şekilde savaş yürütürsün. Çünkü burjuvazinin her türlü gerici ideolojik, siyasi, kültürel, ahlaki vb. alanlarında bir komünist kendisini ne kadar kurtarırsa, o kadar burjuvazinin her türlü savaş aracına karşı Marksist-Leninist-Maoist bir ideolojik-siyasi mücadele yürütüyor demektir.

5- Kadrolara Yardım:

Kadrolara yardım ederken, bununla kadrolara yol göstermeden tutalım da, onları denetleme ve karşılaştıkları güçlükler karşısında (hastalık, geçim derdi, ailevi sorunlar veya başka nedenler) ideolojik, siyasi ve sosyal bakımdan yardım etmek anlaşılmalıdır. Konuya ilişkin Mao, şu temel vurgularında bulunmaktadır:

"Kadrolara özen göstermesini bilmeliyiz. Bunun çeşitli yolları vardır: Birincisi, onlara yol gösterin. Bu, sorumluluk yüklemeye cesaretini gösterebilmeleri için çalışmalarında onlara serbestlik tanımak ve aynı zamanda, partinin siyasi çizgisinin rehberliğinde inisiyatiflerini tam olarak kullanabilmeleri için onlara yerinde ve zamanında talimatlar vermektir olur:

İkincisi, kadroların düzeylerini yükseltin. Bu, teorik kavrayışlarını ve çalışma yeteneklerini artırabilmeleri için onlara öğrenme olanağı sağlayarak eğitmek demektir.

Üçüncüsü, çalışmalarını denetleyin, tecrübelerini özettelemelerine yardımcı olun. Kadrolara özen göstermenin yolu, görev verip denetlemek ve ancak ciddi hatalar yapıldıktan sonra ilgilenmek değildir.

Dördüncüsü, hata yapan kadrolara karşı genel olarak ilna yöntemini kullanın ve hatalarını düzeltmeleri için onlara yardımcı olun. Mücadele yöntemi, sadece ciddi hatalar yaptıkları halde kendilerine yol gösterilmesini kabul etmeyenlere karşı uygulanmalıdır. Bu durumda sabırlı olmak gerekir. İnsanlara kolayca 'oportünist' damgasını vurmak ya da onlara karşı kolayca 'mücadeleye girişmek' yanlıştır.

Beşincisi, karşılaştıkları güçlüklerde onlara yardımcı olun. Kadrolara hastalık, geçim, aile hayatı yada başka nedenler yüzünden sıkıntıya düştiklerinde onlara mutlaka elimizden geldiği kadar ilgi göstermeye çalışmalıyız." (Mao Seçme Eserler, Cilt-2, f. 211)

Kadrolara yardımcı olmak noktasında Mao'nun altını çizdiği hususlara ekleyeceğimiz fazlaca bir şey yoktur. Aslıolan Mao'nun işaret ettiği hususlar ışığında pratikte adım ataktır. Yani bu teorik önermeler ve saptamalar ışığında, kadrolara somut ve günlük önderlik yapmayı başararak burada kadro siyaseti doğru yürüyor demektir.

Kadroların, yukarıda aktardığımız şekliyle eğitilmesi, onlara her bakımdan yardımcı olunması için öncünün kendi koşullarını zorlayarak sürekliliği sağlanmış parti okulları açmalıdır. Bu okullar, savaş alanından tutalım da, demokratik bir kitle derneğinde nasıl faaliyet yürütüleceğine kadar, çok yönlü dalları içerecek kapsamda ideolojik, siyasi, askeri vb. eğitimler vermelidir. Bunun koşulları hem objektif, hem de sübjektif olarak vardır. Tabii ki bu eğitim okulları bir ön adım olarak hazırlayıcı olur. İşin tayin edici yatağı doğru bir örgütsel önderlikten geçer. Kolektif fikir üretmek ve kolektif bir şekilde uygulamak örgütsel önderliğin ana ruhunu oluşturur.

Lenin yoldaş, örgütsel önderlik üzerine sürekli olarak şu tayin edici

vurgulanmayı yapmaktadır: "Örgütsel çalışmada esas sorunun doğru kişilerin seçimi ve kararların uygulanmasında denetimin sürdürülmesidir."

Stalin yoldaş ise, örgütsel önderlik üzerine adlı makalesinde şunların altını çizmektedir:

"Bazı kişiler, zaferin sözde kendiliğinden gelmesi için doğru bir parti çizgisi saptamanın, bunu tepelerden ilan etmenin, genel tezler ve kararlar biçiminde ifade etmenin ve oya sunup oy birliğiyle kabul etmenin yeterli olduğunu sanıyorlar:

Bu, tabii ki yanlış ve kaba bir yanılgıdır. Yalnız iflah olmaz bürokratlar böyle düşünebilirler. Aslında bu başarılar ve zaferler kendiliğinden değil, Parti çizgisinin uygulanması için çetin bir mücadele sonucunda meydana geldi. Zafer asla kendi kendine gelmez, çoğunlukla onun elde edilmesi gerekir. Partinin genel çizgisinin lehindeki iyi kararlar ve hiddiriler yalnız bir başlangıçtır. Bunlar sadece zafere karşı duyulan arzuyu ifade ederler, zaferin kendisini değil. Doğru çizgi ortaya konduktan ve sorunun doğru bir çözümü bulunduktan sonra başarı, işin nasıl örgütlenmesine, parti çizgisinin uygulanması için mücadelelerin örgütlenmesini, görevlilerin uygun seçimine ve yönetici organların kararlarının uygulanmasının denetiminin sürdürülüş yoluna bağlıdır. Aksi taktirde, Partinin doğru çizgisi ve doğru çözümleri ciddi olarak zarar görme tehlikesindedir.

Bundan da öte, doğru siyasal çizgi ortaya konduktan sonra, örgütsel çalışma, doğrudan siyasal çizginin kaderinin başarısını ya da başarısızlığı dahil her şeyi belirler." (abç)

Tüm bunlar, yani Lenin, Stalin ve Mao'nun kadrolar üzerine söylediklerinin çakıştığı temel noktalarda bilince çıkartmamız gereken ruh, her alanda doğru bir hatın tuturulmasında esas güç, önderlik olduğu gerçekliği olmalıdır.

Yeri gelmişken denetlemenin yukarıdan aşağıya doğru iki yolunun olduğunu vurgulayalım:

Bu yöntemlerden birincisi; dolaylı denetim diye adlandırdığımız ra-

porlar yoluyla alt kademeleri denetlemek oluştururken; ikincisi ise, direkt olarak yapılan pratik denetimdir. İlegal faaliyetin esas ahndığı bu gibi koşullarda, esas denetim yolu dolaylı diye adlandırdığımız alttan yukarıya doğru sunulan çalışma raporlarıdır. Ama bu durum direkt denetlemeyi reddetmez. Koşulları olduğu müddetçe yukarıdan aşağıya doğru pratik denetimler yılda bir kez yapılmalıdır. Denetlemenin kurumsal olarak oluşturulması durumunda, bu denetim yolu, daha pratik ve daha canlı olacağı aşikardır.

En doğru ve bilimsel sonuçlar verecek denetim yolunun pratik denetim olduğunu belirtelim bu arada. Raporlar yoluyla çalışmaların denetlenmesi, kendi içinde önemli derecede yetersizlikler taşımaktadır. Özellikle de örgütsel kaosun yaşandığı ortamlarda bu raporlardaki subjektivizm daha üst düzeyde kendisini göstermektedir.

Marxist-Leninist-Maoist ufku her bakımdan geniş olmayan bir kadro, büyük zorluklar karşısında tökezler. Kadro ilahi bir güç değil elbette. Kadro oluncuya kadar bir dizi eksiklik ve hatalar işlenerek ancak kadro olunur. İş yapan, hata da yapar. Hata yapmayan ölümlerdir. O halde kadrolarda hata yapar. Hata yapmak önemli değil, önemli olan bu hatalardan doğru dersler çıkartmaktır. Yeri gelmişken büyük komutan Lenko'nun mücadele tarihi içerisinde çok büyük hataların da olduğunu belirtelim. Komutan Lenko, işlediği hata ve suçlar sonucu birçok kez parti üyeliğinden de düşürülmüştü. Ama komutan Lenko, tüm bu olumsuzluklarına karşın öncünün de yardımıyla hatalarını aşmasını bildi. Ve bilindiği gibi şehit düştiği an, öncünün piramidinde yer alıyordu. Burada parmak basmak istediğimiz sorun şu; bir kadro çok büyük başarıların altına imza atacağı gibi, komutan Lenko örneğinde görüldüğü gibi üyeliğinin düşmesine neden olan hataları da işleyebilir. Burada aslanan o kadronun mücadeleden bir bütün olarak kopmaması ve tekrar ayakları üzerine dikilmesidir. Bu örneği vermekte kimse Lenko'ya haksızlık yaptığımızı sanmasın. Bu yöntem ve bakış açısıyla tam tersine Lenko ve onun gibi bilimsel sosyalist insanlara değer verdiğimiz anlaşılır. Gerisi idealist ve kişiyi hep olumlu anlatan gerici yaklaşımlardır.

Geçmişten günümüze kadar öncü saflardan atılan veya kopan birçok kadro olmuştur. Bunlardan çok azı öncünün de yardım elini uzatmasıyla

tekrar örgütsel bütünleşmeyi sağlarken, ezici çoğunluğu ise uzaklaşmıştır. Belirtmek gerekir ki, hem de üzülerek vurgulamak isteriz ki; yanlış ve hatalı anlayışlar sonucu birçok kadro öncü tarafından tirpanlanmıştır.

Ceza eğitim aracı olarak verilmiyorsa, o cezanın hiçbir hükmü yoktur. Cezanın eğitim aracı olarak pratikte değer bulmasının yolu da, hata ve suç işleyenlere karşı kazanıcı ve dönüştürücü siyaset izlemekten geçer.

Fazla örnek sunmaya gerek yok sanırsız. Şöyle tarihimize dönüp baktığımızda cezalandırılıp saflardan uzaklaştırılan veya öncü saflarında kopan kişilerin kaçını tekrar kazandık veya kaçtı tekrar aktif örgütsel faaliyet yürütmek için geri döndü, diye bir soruyu kendimize soracak olursak, burada vereceğimiz yanıt ancak şu olur: Bir elin parmaklarını geçmez bu sayı.

Kadrolara yardımcı olmama hatamız, sadece bunlarla sınırlı değildir elbette. Birçok kadro çeşitli direnişlerde sakat kalmış, devrim gazileri olarak tarihe geçmiştir. Ama biz bunlara karşı yeterli duyarlılık ve sorumluluk taşımıyoruz. Sanki bu insanlar bu devrimin değerleri değilmiş gibi bir köşeye bırakıyoruz. Saldım buyıra Allah kayıra mantığı ile hareket edildiği zaman, fiziki olarak atılmanın kadro, üye veya sempatizan, psikolojik olarak daha da kötüleşebiliyor; dahası siyasi ve ideolojik olarak kopabiliyor. Ondan öte bu değerli insanlara gerekli ilgi gösterilmediği zaman, sadece bu değerleri kaybetmiyoruz, bununla taban kitle veya diğer aktif unsurları da kaybediyoruz. Çünkü bu insanlar, kendi geleceklerini bu gazilere karşı gösterilen ilgide görüyor. Gazilerimize maddi ve manevi bakımdan ilginin gösterilmemesi veya yetersiz oluşu, doğal olarak gazi ailelerini de etkiliyor. Olumsuz bir tablo bu aileleri Partiden ve devrimden uzaklaştırmanın önemli vesilesi oluyor veya olabiliyor. Unutulmalıdır ki, aynı durumlarla yarı herkes karşılaşabilir. O nedenle devrimci sorumluluk ve ciddiyetle bu görev üzerine düşülmeli ve eksikliklerimizi, özellikle de hatalı yanlarımızı zaman geçirmeden düzeltilmeliyiz.

Konuya ilişkin söyleyeceklerimizi daha fazla uzatmadan kadrolara yardım konusunda Mao'nun atını çizdiği başlıca hususları, esasta yerine

getindiğimizi söyleyemeyiz. Bu konuda izlediğimiz siyaseti yukarıda işaret ettiğimiz şekilde acımasız bir biçimde zaman geçirmeden sorgulamalıyız. Kendimize karşı acımasız olmak zorundayız. Kendi iç gerçekliğimizi bilmeden, mevcut eksik ve hatalı yanlarımız üzerine anansız bir şekilde gitmeden düşmanlarımızı asla alt edemeyiz...

6- Kadroların Korunması:

Doğru bir kadro politikası izlemenin ölçütlerinden birisini de, kadroların korumak oluşturmaktadır.

Bu konudaki zaaflarımızın başında illegalite kurallarını yerine getirmememiz gelmektedir. Kadrolar ve diğer aktivistler birçok bakımdan deşifre edilmektedir. Deşifre olanlar ise, özellikle de şehirlerde yer değiştirilmeden faaliyetlerine devam etmektedirler. Aradan fazla zaman geçmeden, diğer olumsuz çalışma tarzlarının payı ile birlikte düşmana esir düşmektedirler. Kısa vadeli hesaplar sonucu birçok kadro ve aktivist ya şehit düşmüş, ya da düşmana esir düşmüştür.

Savaş alanında birçok değerli kadro taktik hatalar ve düşmanı küçümseme sonucu şehit düşerken, bir çok kadro ise ciddi ve sorumluluk taşıyan bir şekilde korunmadan şehit düşmüştür. Sübjektif gücün olduğu durumlarda, özellikle de öne çıkmış ve düşman tarafından özel hedef durumuna getirilmiş kadrolar basitten büyüğe doğru güvenlik vb. açılardan korunmaya alınmalıdır. Bu kadroların etrafındaki savaşçı bileşimini daha güvenli unsurlardan oluşturulmasına gerekli özen gösterilmelidir. Her olur olmaz, yani sıradan basit işlere bu değerli kadroların gitmesi doğru bir hareket tarzı değildir. Büyük kayıplarımızdan, Lenko örneğinde olduğu gibi dersler çıkartmak zorundayız. Havaçor'daki helikopterleri düşürme eyleminden sonra, düşmanın öne çıkmış kadroları daha bir hedef durumuna getirdiğini düşünürsek, burada kadroların korunması olayının küçümsemeyeceği gerçekliği daha bir bilince çıkartılmış olur.

Kadroları korumak derken, bununla kadroları uzayda veya saksıda koruyalım demiyoruz. Bununla savaşın, mücadelenin kuralları neyi emrediyorsa onu yerine getirelim diyoruz. Bir yandan kadro ihtiyacımız oldukça fazla diyoruz, ama öte yandan eldeki kadrolara gençlik önemi vermiyoruz.

Bu kadroların halefini doğru bir şekilde yetiştirmenin bir ayağını da mevcut kadrolara vereceğimiz değerle ölçüleceğini unutmamalıyız.

Gerçek Marksist-Leninist-Maoist kadrolar, savaşın ve mücadelenin göbeğinde yetişir, sözleri gerçekçidir. Fakat bu sözler, kadroların korunmasını reddetmez. Kaldı ki kadroların korunmasını en gerçekçi bir şekilde sağlayan toprakta yine savaşın kurallarına göre oynanmasıdır. Savaşla oynanmaz. Savaş hataları affetmez, o halde hatalarımızdan zaman geçirmeden kurtulmak zorundayız. Onların sınıfsal ve ideolojik köklerine inerek kendimizi hatalardan arındırmalıyız.

Devrim fedakarlık ister, devrim bedel ödemeyi, hem de büyük bedeller ödemeyi ister. Ama, biz Marksist-Leninist-Maoist'lerin bu konudaki siyaseti ve görüş açısının temel ilkesi şu olmalıdır: Az bir kayıpla büyük başarılar elde etmek. Mao'nun askeri bir eylem için şu savaş ilkesi her zaman için temel alınmalıdır. "10'a karşı 1 kayıp, 1 kişiye karşı 10 kişiyle savaşmak."

Fedakarlık adı altında yanlış düşünceler ve siyasetin izlendiğini de bu arada belirtelim. Bunun örnekleri çoktur parti tarihinde. İsmail Bulut şahsında izlenen politika, bunun en yalın ve net bir şekilde anlatılmaktadır. Bilindiği gibi İsmail Bulut, şehit düştüğü zaman Askeri Komisyon Sekreteri idi. Ama gel gör ki, sekreter konumundaki bir kadro, Ana Bölge'de konumlandırılması gerekirken, götürülüp Karadeniz'de konumlandırılıyor. Hem de 10-15 kişilik birlikle. İsmail Bulut Askeri Komisyon Sekreteri, ama ordudan tecrit olmuş bir bölgede nasıl önderlik edecek diye, kimse bu soruyu kendisine sormuyor. Ya da sormak istemiyor. İsmail Bulut, AK Sekreteri, ama korunması için Ana Bölge'de konumlandırılması sorunu kimseyi ilgilendirmiyor veya kimse bu durumu dile getirip bu atamanın yanlış bölgeye olduğunu tartışmıyor. Niye tartışmıyor? Çünkü kısa vadeli hesap yapıyoruz. Neymiş, İsmail Bulut Karadeniz'i oturacak. Tamam, kazayla şehit düşmeseydi, büyük ihtimalle bu bölgeyi kalıcılaştırdı. Ama bu durum Birlik Komisyonları'nın veya DABK MK' sının izlediği politikayı doğrular mı? Bu bir sonuç olurdu. Çünkü, meselenin özü burada kaçınıyor. Hem de eldeki askeri teorik ve pratik konusunda en tecrübeli bir kadroyu al yeni bir bölgeye ata.

Bunun Marksist-Leninist-Maoist bir askeri ve örgütsel çizgiyle ilişkisi

yoktur. Bu; kısa vadeli, dar hesaplar peşinde koşan küçük-burjuvazi- nin siyaset tarzı veya ondan etkilenmiş politikalarıdır. Bunun gibi daha birçok yanlış ve hatalı atamaların olduğunu söyleyebiliriz, ama burası yeri olmadığından ve bu örnek soruna yeterli açıklık getirdiğinden, şimdilik tek bir örnek vermekte yetiniyoruz.

Özcesi, kadroları koruma konusunda Marksist-Leninist-Maoist bir çizgi izlediğimiz söylenemez.

Buraya kadar kadro siyasetimizin temel kriterlerini ele aldık. Öncü olarak, dünden bugüne bu kriterler doğrultusunda Marksist-Leninist-Maoist bir çizgi izleyip izlemediğimize dair bazı temel noktalarda vurgular yaptık.

Daha öncede vurguladığımız gibi sorun, ortaya konulan kadro siyasetini önümüzdeki süreç açısından önce teorik olarak, sonra ise bu teori ışığında pratik adımlar atmaktır. Yoksa, birkaç yıl sonra yine aynı şeyleri yazacak ve aynı eleştirilerde bulunmuş olacağız. Devrimci pratiğin yolu, devrimci teoriden geçer. Eğer doğru bir teoriye sahip değilsen (bununla doğru bir ideolojiyi kastediyoruz), sergileyeceğin pratik belki devrimci pratik olabilir, ama Marksist-Leninist-Maoist çizgi ışığında bir pratik sergiledim demek için başta Marksist-Leninist-Maoist ideolojiye sahip olman gerekir. Kadro siyasetimizde sorun, ne bir hakıksal konum vermekle ne de elinde çok yetenekli insanların bulunup bulunmaması değildir.

Meselenin özünü, her pratik adım atışımıza yön verecek Marksist-Leninist-Maoist, özellikle de Maoist ideolojik-siyasi çizgi ışığında geliştirip geliştirmeme gerçekliği oluşturmaktır. Bundandır ki, nasıl bir kadro siyaseti sorusunu da ancak Marksist-Leninist-Maoist teori ve bu teorinin emrettiği ilkeler ışığında hareket ettiğimizde doğru bir şekilde yanıtlayabiliriz. Komünistliğin kendisi de sözle eylemin birliği diye ifade edilen, Marksist-Leninist-Maoist olmanın kendisidir günümüzde. Bunun için bu sayfalarda ortaya konulan düşünce, eleştiri ve önerilerin kendisini, daha çok gazetede yazılması gereken sınırlar içerisinde ele alıp değerlendirmek gerekir.

Tabii ki burada ortaya konulan düşünceleri her okur kadro siyasetimizin dünü, bugünü ve geleceğiyle tarihsel-siyasal ve örgütsel bağlantılarını

kurarak değerlendirmelidir. Sadece bulunduğu yerin penceresinden bu soruna yaklaşırsa, bütün doğruları ve olumlu gelişmeleri kendisiyle başlatmış olur ki, bunun da bilimsel sosyalist bir bakış açısıyla uzaktan yakından ilişkisi yoktur. Bu tür yaklaşımlar tarihi inkarcılık üzerinden şekillenen ben merkezci ve kibirli anlayış ve tutumlardır.

Geçmiş olmayanın geleceği de olmaz. Zaten bütün ihanetlerin başlangıç noktası, her şeyin benle başlatıp, benle bitiren tarihi inkarcılıktır. O nedenle şunun altını bir kez daha çizmek gerekir: Öncü, '96 ve sonrası sürece olumlu bir şekilde giriş yapmış ve hala da bu olumlu çizgisini daha da geliştirmeye çalışıyorsa, buradaki yön verici ışık, Marksist-Leninist-Maoist ideolojinin kendisidir. Hala da yetersiz ve eksiklikleri var. Buna yadsıyan veya görmezlikten gelen yok. Ancak Öncü, kendi gerçekliğini bir '96 öncesine oranla daha bilimsel bir bakış açısıyla saptayabiliyor ve mevcut olumsuzluklarına karşı müdahalede samimi ve cesur davranıyorsa, bu, Öncü'nün kendi tarihine sadece olumlu yanlarıyla değil, olumsuz yanlarıyla da sahip çıktığını gösteriyor. Ki "dün bizindir, gün bizindir, zafer de bizim olacak!" şiarında ifadesini bulan görüş açısı bugün daha bir pratik değer kazanmıştır. İşte bu görüş açısının dayattığı görevlerden birisi de Öncü'nün '96 sonrası önüne koyduğu görevlerin başında yer alan kadro ve kadrolar ihtiyacını giderme siyasetidir. "Bu görevin yerine getirilmesi içinde başta doğru bir kadro siyasetine sahip olmak gerekir" diyor Öncü. Kadrolar siyasetimizi sadece yukarıda ortaya koyduğumuz 6 maddelik ölçütler oluşturmamaktadır. Bunun bir ayağını da nasıl bir kadro tipi yaratmalıyız siyaseti oluşturmamaktadır. O bilinçtedir ki, nasıl bir kadro siyaseti izlemeliyiz sorusunun yanıtlanmasında birinci ayağını kadro siyaseti ara başlığı altında vermeye çalışırken, ikinci ayağını ise nasıl bir kadro tipi siyasetiyle vermeye çalışacağız. Yoksa kadro siyasetimizin yanıtlanmasını eksik ve yetersiz bırakmış oluruz. Çünkü, kadro siyasetiyle, nasıl bir kadro tipi anlayışı ve siyaseti birbirine bağlı olarak ele alındığı zaman, ancak bu durumda kadrolar üzerine genel siyasetini bütünlemiş oluruz.

B-Nasıl Bir Kadro Tipi?

Nasıl bir kadro tipi derken, bunu en özlü ifadeyle yanıtlayacak olursak, ideolojik, siyasi ve örgütsel bakımdan MLM bir nitelik ve yeteneğe sahip

kişiler anlaşılmalıdır. Bir partinin bileşimi içerisinde (üye ve aday üyelerin oluşturduğu bileşim) nasıl bir kadro tipi yaratmalıyız sorusunun doğru yanıtını ancak mevcut bileşim içerisindeki üye ve kadro ayrımını doğru bir bakış açısıyla ayırıştırıp seçimine gittiğimiz zaman verebiliriz. Kadro seçimine giderken göz önünde bulundurmanız gereken belli başlı ölçütlerimiz şunlar olmalıdır.

Davaya kesin bağlılık, kitlelerle sıkı bağ kurma, inisiyatifli olma, disipline bağlılık ve ideolojik sağlamlık. Kadro tipi sorununun daha bir anlaşılır olması için bu ölçütler üzerinde sırasıyla kısaca da olsa duralım:

1. Davaya Kesin Bağlılık:

Davaya kesin bağlılık sözünden ilk akla gelmesi gereken, davanın adı Komünizm olmalıdır. Bir kadro, bir partili Marksizm-Leninizm-Maoizm ideolojisi ışığında nihai hedef olarak komünizme varmak için mücadelenin her alanında bu davaya kesin bir bağlılık sürdürmek zorundadır. Davaya kesin bağlılık derken, bununla sadece yakın devrim hedefimiz olan Demokratik Halk Devrimi veya Sosyalist devrime varmayı anlayanlar, ideolojik olarak Marksizm-Leninizm-Maoizm'den sapmış demektir. Kaldı ki Marksist-Leninist-Maoist'lik sadece yakın devrim gerçekleştirmek değil, tam tersine gerçekliğe dönüşen devrimi, önce sosyalizme oradan da komünizme doğru kesintisiz bir şekilde sürdürülmesini savunmak ve bunun için mücadele yürütmektir. Bunun için her Marksist-Leninist-Maoist kadro ve kişinin dava denilince başta anlaması gereken, komünist topluma varmak için, Marksist-Leninist-Maoist ideoloji ışığında her alanda (siyasî, ekonomik ve ideolojik) mücadele yürütmesi gerçekliği olmalıdır.

Bu, sınıf mücadelesinin bugünden yarına (devrim sonrası da dahil buna), her alanında yer alan kişilerin Marksizm-Leninizm-Maoizm bayrağını yere düşürmemesi; bu bayrağı her alanda maddî bir güç haline getirmesi demektir. Bu, aynı zamanda bu ideolojinin emrettiği başta proletarya olmak üzere geniş halk yığınlarının komünizm hedefine götürülmesi savaşını veren ve bu savaşa öncülük ve önderlik yapacak partiye bağlılıktır. Komünizm nihai hedef. Bu nihai hedefe Marksist-Leninist-Maoist bir parti ve onun önderlik yapacağı sınıflarla ancak vardır. Bugün açısından sınıf kavgasına ve partiye sadakat davaya bağlılık olarak anlaşılmalıdır.

Sınıf savaşımına ve partiye sadakatin en zorlu köşe taşlarının döşendiği yerin başında Halk Savaşı'nın kır-şehir diyalektiği içerisinde yürütüldüğü mücadelenin göbeğinde yer almak iken, diğer üç önemli alan; işkence tezgahları, zindanlar ve burjuva mahkemelerinde devrim ve komünizm davasını sürdürmektir. Bu her dört alan kişinin ideolojik-siyasi olarak varlık yokluğundan öte, fiziki olarak varlık yokluğunu direkt olarak ilgilendirmektedir.

Dağda silah elinde olmasına karşın düşmanla çatışmayı değil, teslim olmayı ve arkasından direnmeyi değil, çözülmeyi tercih eden, değişik alanlardaki faaliyet içerisinde polise esir düştüğünde direnmeyi değil, çözülmeyi; zindanlarda direnmeyi değil, siyasî teslimiyeti; burjuva mahkemelerinde yeri geldiğinde siyasî savunma yapmayı değil, nedamet getirmeyi tercih edenler, bir dönem önemli kademelerde yer almış yetenekli kadrolar da olsa, ancak bu kişiler bu tutumlarıyla kadro olma vasıflarını yitirdiği gibi partili vasfını da yitirmiş demektir.

Burada öz öne çıkartılmalıdır. **Öz, davaya bağlılık olarak anlaşılmalıdır.** Böylesine ciddi zaafılar içerisinde düşen partili kadro ve üyeler, yeniden kalıba dökülmeden parti içine alınmalıdır. Polise karşı ve diğer alanlarda düşmanla birebir kaldığı durumda, burada öz öne çıkartılmalıdır. Öz davaya bağlılık olarak anlaşılmalıdır. Böylesine ciddi zaafılar içerisinde düşen partili kadro ve üyeler, yeniden kalıba dökülmeden parti içine alınmalıdır.

Polise karşı ve diğer alanlarda düşmanla birebir kaldığı durumda, Marksist-Leninist-Maoist bir siyasî tutum sergilemeyenler, elbette ki hukuksal olarak eski konumlarından düşürülmelidir. Ama burada dikkat edilmesi gereken ana nokta şu olmalıdır: Bu türden ciddi zaaf gösteren unsurlara karşı esas görevimiz, bunları yeniden kalıba dökerek parti saflarına katmak olmalıdır. Hem de bu gibi unsurların kazanılması için çok özel dönüştürücü yöntemler geliştirilmelidir. Zaaf gösteren kişilere karşı bu zaaflarından dolayı en ufak bir ezme ve hakir görme tavrına girmek anlayış ve tutumu Marksist-Leninist-Maoist'lerin siyasî tarzı olmaz/olmamalıdır.

Belirtmek gerekir ki, **Öncü olarak bugüne kadar bu konuda izlediğimiz çizgi esasta olumsuzdur. Birçok kadro göstermiş olduğu bu tür**

zaaflarından dolayı kazanılmak yerine, sekter ve liberal, daha çokta örgütsel sekterizm sonucu kaybedilmiştir.

Evet, niteliğe azami olarak dikkat edeceğiz. Az olsun öz olsun ilkesinden şaşmıyoruz, ama bu ilke bizlere zaaf gösteren unsurları bir daha kazanma diye bir şey söylemiyor. Tam tersine bu unsurları kazanmak diye önemli bir örgütsel ve siyasal görevimiz var. İşte burada tıpkı polisteki gibi olmasa da buna yakın bir pratik içerisine girmiş oluyoruz. Direnmişsin, bu iyi bir erdemliliktir.

Bu olumlu yana sahip çıkmak ve onu geliştirmek, eğitim aracı olarak kullanmak gerekir. Fakat, bu görevi yerine getirmişsin diye arkasından ne kadar çözülen unsur veya değişik zaafı (suç düzeyindekileri kastediyoruz) olanları partinin ve onun yan örgütlerinin çevresinden de uzaklaştıracak bir siyaset ve pratik tutuma sahip olamazsın diye bir görevin yoktur. Birisi çözülmüş, zindanda direnmemiş veya dağda çatışmayarak teslim olarak bannak, silah vb. şeyleri düşmana kaptırarak, örgütsel darbe vurmuş, diğeri ise direnmenin arkasına sığınarak zaafı unsurları, hatta olumlu unsurları parti ve onun yan örgütleri çevresinden uzaklaştırarak örgüt-partiye darbe vermiştir. Her ikisi de öz itibarıyla aynı kaptıya çıkar. Her ikisi de partinin örgütsel, siyasal tasfiyesine hizmet eder. Her ikisinin de ideolojik olarak kökeni küçük-burjuva bencilliğidir. Kaldı ki her direnen grup ve kişi için Marksist-Leninist-Maoist'dir, diye bir nitelendirme yapamayız. Nasıl ki her başanın kendisi Marksist-Leninist-Maoist'dir, diye değerlendirilemezse, öyle de her devrimci veya direnişin niteliği de Marksist-Leninist-Maoist'dir, diye nitelendirilemez. Marksist-Leninist-Maoist'lik sadece bir alana sınırlı olarak ele alınmaz. Sadece zindan ve mahkeme direnişleriyle de ele alınmaz.

Daha öncede işaret ettiğimiz gibi Marksist-Leninist-Maoist'lik ideolojik, siyasi, örgütsel ve genel taktikler bakımından bilimsel bir dünya görüşüne sahip (günümüz açısından özellikle de Maoizmi savunmakla) olmakla ve bu ideoloji ışığında devrimci pratik yürütmekle olur. Aksi anlayışlar bizi, genel siyasal çizgimizi reddetmeye kadar götürür. Yeri gelmişken bir kez daha altını çizerek belirtmek isteriz ki, Öncü olarak 12 Eylül sonrası poliste (özellikle de merkezi düzeyde) Marksist-Leninist-Maoist bir sınav veremedik. Bu konuda üst düzeyde Öncü'den daha devrimci sınav veren

örgütler olmuştur. Şimdi buradan hareketle kalkıp Öncü'nün ulusal ve uluslararası çizgisinin hatalı olduğunu söyleyebilir miyiz? Hayır, söyleyemeyiz.

Hem kaldı ki birçok insan poliste direnmesine ve zindanda başarılı direnişler sergilemesine karşın, adımını dışarı atar atmaz aktif mücadeleden çekildi. Tersi durum da oldu. Poliste olumsuz ama daha sonra zindanda olumlu bir hat tuturduktan sonra, dışarıya çıkar çıkmaz mücadeleden kopmayarak daha ileriye atıldı. Sözün özü, komünistlik tek bir alana (direniş) indirgenerek ele alınmaz/alınmamalıdır. Davaya bağlılık her alan için geçerlidir. Devrimci mücadele, ne birkaç yıla sınırlıdır, ne de devrimle sınırlıdır. Devrim mücadelesi devrim sonrası da devam eder. Hem daha zorlu bir şekilde. *"Devrimi yapmak, devrimi sürdürmekten kolaydır"* der Lenin.

O nedenle ki MLM bir kadro davaya bağlılığı bir işkencede, bir zindanda veya burjuva mahkemelerinde sergilediği devrimci tavırla sınırlanmamalıdır. *"Uzun yol bir atın gücünü, bir devrimcinin ise yüreğini gösterir"* Çinliler'in atasözünden de anlaşılacağı üzere, bir kadro için davaya kesin bağlılık, ne bir ölüm orucu direnişiyse, ne polisteki direnişle, ne de dağda binlerce beyaz ordu gücün çemberine karşı gösterilen başarıyla sınırlanmaz.

Davaya bağlılığı, kör bir inanç olarak algılamamalıyız. Bilginin, bilimin gücüyle sorunları çözmeye kalkışmak yerine, inançla çözmeye kalkışmak idealistlerin düşünüş ve siyaset tarzıdır. Bilim ve bilginin gücüne güvenerek, devrim mücadelesine sanılmayanların ömrü fazla sürmez. Bu tür kişiler kendilerini daha çok kişilere göre ayarlar. Bağımlı kişilikler olur, kafalarını kendi omuzları üzerinde taşımak yerine ya başkalarının etkisinde kalarak siyaset yapar, ya da kişileri putlaştırarak siyaset yapmaya çalışır.

Bunlar olmayınca veya bir olumsuzluk sergileyince bu tür bağımlı kişilikler ya mücadeleden kopar, ya da ciddi olumsuzluklara savrularak sendelerler. Aynı durum yönünü dağa doğru çeviremeyen kişiler için de geçerlidir. Dağ deyince bacakları titreyen, şehirler deyince polis ve zindan korkusundan titreyen kişi veya kişiler sözde ne denli kendilerini partili kadro olarak lanse etmeye çalışırsa çalışsınlar, ancak bu vb. kişiler gerçekte nitelikli kadrolar olamaz.

Dava adamlığı, her türlü zorluğu göğüsleme cesaret ve bilgisine sahip olmak demektir. Her türlü bencil, bireyci çıkarlarını bir kenara atıp proletaryanın, geniş halk yığınlarının ve dünya proletaryası ve halklarının komünizme varma mücadelesinde yer almaktır. Her alanda halkın kurtuluşu için kendisini Halk Savaşı'na feda etme ruhudur, dava adamlığı. Zindan, işkence, dağ ve şehirler fark etmez, bugün her zamankinden daha çok devrim feda ruhu istiyor.

Konuyu fazla uzatmadan, dava adamlığı ruhunun kadro diye adlandırdığımız kesimde önemli bir dejenerasyonun (özellikle de son 20 yıllık süreç içerisinde) yaşandığını vurgulamak isteriz. Geçerken en zorlu alanlarda, özellikle de işkence tezgahlarında kadro diye bilinen unsurların ezici çoğunluğu davaya bağlı başarılı bir sınav vermediklerini not düşelim.

2. Kitlelerle en sıkı bağ kurma:

Kadro önderliktir, siyasettir. Özcesi, kadro denilince sınıf mücadelesinin yasalarına teori ve pratiğiyle hükmeden ideolojik-siyasi sağlamlık üzerinde niteliğini bulan, çok yönlü yetenekleri kendi üzerinde barındıran kişilik anlaşılmalıdır. Daha önceleri de işaret ettiğimiz gibi bir kişiye sen kadrosun demekle veya örgütsel hukuk çerçevesinde kadro olarak belli mevkilere atanarak apolet takılmasıyla kişi kadro olamaz. Kişi apoletinden başka bir kadrosal vasfa sahip değilse, tabii ki burada sorgulanması gereken kadro siyasetinin kendisi olmalıdır.

Bir kadro tipinin önemli özelliklerinden biri tanesini de kadro diye nitelendirilen kişinin kitlelerle olan bağının derecesi oluşturmaktadır. Devrimci bir siyasetin yatağı, kitleler olduğuna göre, kitle ile bağı olması gerektiği, daha doğrusu devrimci teorinin maddi güç haline gelmesi için mutlak bir şekilde kitlelere nüfuz etmesi gerektiği Marksist-Leninist-Maoist kuramını, teorik düzlemde her Marksist savunur. Fakat sorunun özü, teorik düzlemde kitle çizgisini savunmakla bitmiyor. Kitlelerden kitlelere çizgisinin Marksist-Leninist-Maoist bir tarzda bilince çıkartılmasının yolu Maoist kitle çizgisi anlayışına sahip olmaktan geçer. Öyle ise bu konuda ilk olarak başvurmamız gereken Mao'nun kitle çizgisine ilişkin ortaya koyduğu tezler olmalıdır. Sözü Başkan Mao'ya bırakıyoruz:

"...Partimizin bütün pratik çalışmalarında doğru önderlik, "kitleler-

den kitlelere' ilkesine uygun olmak zorundadır. Bunun anlamı şudur: Kitlelerin fikirlerini (dağınık ve sistemleşmemiş fikirleri) almak ve onları derli toplu hale getirmek (onları inceleyerek, derli toplu ve sistemli fikirler haline getirmek), ondan sonra yeniden kitlelere gitmek ve kitleler bunları kendi fikirleri olarak benimseyene, onlara sıkı sıkıya sarılana ve onları eyleme dönüştürene kadar bu fikirleri yaymak, açıklamak ve bu fikirlerin doğruluğunu bizzat kitlelerin eylemi içinde sınamak. Sonra kitlelerin fikirlerini alıp bir kez daha derli toplu hale getirmek, yeniden kitlelere gitmek ve böylece ısrarla bu fikirlerin uygulanmasını sağlamak. Böylece fikirlerin her defasında daha doğru, daha canlı ve daha zengin bir hale geldiği sonsuz bir helezon içinde bunu bir daha, bir daha tekrarlamak. İşte Marksist bilgi teorisi budur."

Önderlikle kitleler arasındaki doğru bir ilişki kurmanın ana siyasetini ise şu sözlerle ifade etmektedir Mao:

"...Bir örgütte ya da bir mücadelede, önder grupla kitleler arasında doğru bir ilişki anlayışı, önderliğin doğru fikirlere sadece "kitlelerden kitlelere" yöntemiyle sahip olabileceği anlayışı ve önderliğin fikirleri pratiğe uygulanırken, genel çağrının özel rehberlikle birleştirilmesi gerektiği anlayışı; işte bu kavramları, kadrolarımız arasında bu meselelerle ilgili olarak görülen yanlış görüşleri düzeltmek için bugünkü düzeltme hareketi sırasında her yerde yaymak gerekir. Birçok yoldaşımız, bir önderlik çekirdeği oluşturmak için faal unsurları bir araya getirmenin ve bu önderlik çekirdeğini kitlelerle sıkı sıkıya kaynaştırmanın önemini kavramıyorlar, ya da bunda başarılı olamıyorlar. Bu yüzden önderlikleri bürokratik ve kitlelerden kopuk bir hale geliyor. Birçok yoldaş, kitle mücadelelerinin tecrübesini toparlamamanın önemini kavramıyor, ya da başarılı olamıyor.

Bunun yerine kendilerini zeki sanarak, özel fikirlerini ileri sürmekten hoşlanıyorlar ve bu yüzden bunların fikirleri boş ve pratikten uzak bir hale geliyor. Birçok yoldaş, bir görevle ilgili olarak genel bir çağrı yapmakla yetinip, onu derhal özel ve somut rehberlikle devam ettirmenin gereğini kavramıyor, ya da bunda başarılı olamıyorlar ve bu yüzden yaptıkları çağrı ya dudaklarında, ya kağıt üzerinde, ya da konferans salonunda kalıyor ve önderlikleri bürokratik hale geliyor." (abc)

Yukarıya aktardığımız pasaj hayli uzun. Bunu uzun tutmaktaki amacı-

matz Mao'nun gerek kitle çizgisi, gerek önderlik yöntemi ve gerekse ÇKP içerisindeki hatalı anlayış ve pratiklere ilişkin ortaya koyduğu tezlerine; eleştiri, öneri ve saptamaların Maoistler için de geçerli olduğu gerçeğindedir. Bu vurgular, bizim gerçekliğimize daha fazla uymaktadır. Özellikle de hatalı anlayış ve pratikler için söyledikleri Öncü'nün kendi hatalı ve eksik yanlarını düzeltmesi için daha bir önem ve gerçeklik arz etmektedir.

Bir kez daha belirtmek gerekirse, kitleler denilince, bununla parti kitlesi (üye ve aday üyelerinin oluşturduğu) ve partisiz kitle (örgütlü sempo-tizan kitlesinden tutalım da halkın geniş kesimleri) anlaşılmalıdır.

Bir kadro ve onun oluşturduğu önderlik kademeleri, gerek parti kitlesi, gerekse partisiz kitleden öğrenmesini; onların eleştiri ve önerilerinden (doğru olanlarından tabii ki) alabildiğine yararlanmalıdır. "**Halktır anlamaz, parti taban kitesidir geridir**" diye politikadan anlamaz deyip bunun kırıldığı zaman, kitleden kopmuşsun demektir. Uzmanlaşma, kitleden kopuk kadro olarak anlaşılmalıdır.

Bu tür kadrolar bürokratik kadrolardır. Bir burjuva generali de uzmanlaşmış askeri kadrodur veya bir burjuva parti yöneticisi de uzmanlaşmış parti yöneticisidir. Ama bunların siyaset tarzı tamamıyla burjuva olup, ezilen ve sömürülen halk yığınlarını yalan ve demagojiye bağlı kalarak yönetip yönlendirmez. **Önderlik bir sanattır. Hem de politik bir sanattır. Bu politik sanatta Marksist-Leninist-Maoist ideoloji ve siyasal çizgi doğrultusunda yapılmak zorundadır.** Bunun yapılacağı yerde kitlelerin kendisidir. Kitlenin eleştirisinden korkan bir parti, bir kadro, bir önderlik gerçek Marksist-Leninist-Maoist bir parti, bir önderlik ve kadro değildir. Marksist-Leninist-Maoist'ler her türden bilimsel eleştiriye açık olmalıdır. Eleştirinin kimden ve nereden geldiği önemli değil, önemli olan yapılan eleştirilerin bilimsel olup olmadığıdır.

Bugün kitle çizgisini Marksist-Leninist-Maoist bir siyaset altında uygulayan, yarı devrime öncülük ve önderlik mertebesine erişecek, devrim sonrası ise aynı çizgiyi sürdüren bir parti ve onun kadroları bu iktidarı önce sosyalizme sonra ise komünizme taşıma kudretini gösterebilir. "**Devrim geniş kitlelerin eseridir**" sözünün bilimselliğine inanılıyor; gerçekte

ise devrim yapmak konusunda iddialıysak, o zaman baş görevimiz de Marksist-Leninist-Maoist kitle çizgisini savunmayan ve uygulamayanlara karşı amansız bir şekilde ideolojik mücadele yürütmek olmalıdır. Bu konuda iflah olmayanların öncü safalarında yerinin olmadığını ise vurgu yapmaya gerek yok sanıyoruz.

Partide bürokratizme, orduda savaş ağalığı çalışma tarzı gibi anlayış ve pratik tutumlara asla müsaade etmemeliyiz.

Bilginin, bilimin sınırı olmadığına göre, kitlelerden öğrenmenin de politik yaşamında sınırı olmamalıdır.

Bildiğimizle yetinmek veya başkalarının bilgisine ihtiyaç duymamak demek, bilime düşmanlık yapmak demektir. Bir toplumun gerçek sahiplerini siyasi iktidara taşımada ve bu iktidarı onların iktidarı yapmak için de kitlelerin engin bilgi hazinesinden yararlanmasını bilmek zorundayız. Bir güç kendi yaşam pınarından kopuk hareket ettiği zaman, önce nihai amacından, sapmış sonrası süreçte ise tümünden yozlaşmaya doğru gidiyor demektir.

Özcesi, kitleden öğrenmesini bilmeyen; kitlelerle sıkı bağı olmayan bir kadro doğru bir görüş açısına sahip olamaz. Bu durum, aynı zamanda o kadronun kitle tarafından sevilmemesi de demektir. **Kitlelerin sevmediği "kadroları" kitlenin başına koymada ısrar etmek veya bu gibi unsurları parti saflarında barındırmak demek devrime, halka ve partiye karşı suç işlemek demektir.** Somut olması açısından bir Bektaş haini askeri olarak iyi bir komutandı, ama Mao'nun ortaya koyduğu askeri-siyasal çizgi bakımından çalışma ve davranış tarzı olarak tam bir savaş ağalığı tarzını sergilemekteydi. Biz burada askeri olarak iyidir diye, böyle kişileri ordunun tepesine koyar veya ordunun önemli kademelerinde barındırırsak, orada amaçtan sapmışız demektir.

Halkın ve savaşçıların bu unsurdan nasıl ürktüğünü, eleştirmekten nasıl da çekindiğini, özellikle de tanyanlara aktarmaya gerek yok sanırsız. **Halk ve savaşçılar bir komutanı veya bir komiseri, dahası değişik kadro ve üyeleri eleştirmekten ürüyor ve eleştirmiyorsa, burada birinci derecede sorumlu olan o partili kişilerdir.** Dahası da partinin bu tür kişilik özelliklerini taşıyan kadroları parti ve ordu saflarında barındır-

masında esas hatayı aramalıyız. Aynı durum, Nihat düşman unsuru için de geçerlidir. Nihat, düşman unsuru olduğu için onun amacı partinin kitle çizgisini dejenerer edip, parti ile kitleyi karşı karşıya getirmektir. Ama, burada bu olumsuz çizgiyi ve çizginin gelişmesini önleyecek biricik güç partiden başkası değildir.

Partililer ve başta partili kadrolar Marksizm'e yabancı her türlü sapmacı çizgiye karşı, MLM uyanıklığı gösterip, kendi görevlerini yerine getirirse, Nihat gibi düşman unsurlarının amaçlarına ulaşması önlenmiş olur veya asgariye indirgenmiş olur. Kadrodur deyip es geçersen, komutanıdır deyip liberal tutum takınırsan, bunun sonucu da pek tabii ki MLM kitle çizgisinin uygulanması değil, uygulanmaması gelişir. Bu durumda devrimi gerçekleştirme diye yakın hedefine ulaşmakta hayal olmaktan öteye geçmez.

Demek ki gerek devrim mücadelesini başanya götürmek için, gerekse devrim sonrası mevcut iktidarı komünizme doğru götürmek için Maoist kitle çizgisini savunmak ve uygulamak zorunlu ve vazgeçilmez bir siyasi görevdir. Kitle çizgisini doğru anlayıp uygulayanlar, stratejik olarak asla yenilgiye uğramazlar. Bunun için de partili kadroların kitlelerle en sıkı bağa sahip olması şarttır. Bu anlayış ve ilişki tarzını geliştirip uygulayanlar, Maoist kadro olamazlar.

3. İnisiyatifli olma:

İnisiyatifli olmak demek, en özlü ifadeyle bir kadronun tek başına bağımsız bir şekilde yolunu bulma; karar verme yeteneğine sahip olma ve karar vermekte sorumluluk almaktan korkmaması demektir. Konuya ilişkin Dimitrov Yoldaş şunların altını çizmektedir: *"Sorumluluk yüklenmekten korkan, önder değildir. Girişkenlik gösteremeyip, 'ben ancak söyleneceğim' diyen Bolşevik değildir. Ancak bozgun anlarında zaafı olmayan, zafer anlarında gururdan başı dönmeyen ve kararları uygulamada yılmaz bir sağlamlık gösteren kişi, gerçek bir Bolşevik önderdir. Kadrolar, mücadelenin somut sorunlarını bağımsızca çözmek zorunda olacakları konulara yerleştirildikleri ve kararlarından tamamen sorumlu olduklarını bildikleri zaman en iyi biçimde gelişir ve olgunlaşır."* (abç)

Daha önce parmak basmıştık. Mücadele sorumluluk almaktan çekinenler, devrime önderlik etme cüretini gösteremezler. Zor anlarda çok kolay bir şekilde sendelerler. Tıpkı bir parti ineği gibi davranırlar. Bu, ba-

na söyleneni yaparım onun dışında hiçbir sorumluluk taşımam anlamına gelir. Bir öğrencinin sınıfını geçmesi için dersine çalışmasından başka bir dünyası olmadığı zaman, o öğrenci ancak dersini çalışkan bir inek olmaktan öteye geçmez.

İşte parti içerisinde de bir partili veya kadro da sadece kendisine söyleneni yapmakla sınırlı tutarsa, o da parti ineği olmaktan öteye bir iş yapmaz. Bu gibi unsurları partinin hatalı yanları ilgilendirmez; partiye çeşitli konulara ilişkin politik, örgütsel konularda öneri sunmaz, fikir geliştirmeyi ve üretmez. **Düşünsel olarak tembel olurlar. Bir toplumun, bir devrimci mücadelenin gelişmemesinin en önemli, en tayin edici nedeni olarak fikir tembelliğidir dersek, doğru bir gerçekliğe parmak basmış oluruz.**

Bu tür unsurlar fikir tembeli oldukları için sınıf savaşımının kanunlarına vakıf da olamazlar. Mücadelenin somut sorunları demek hangi alanda faaliyet yürütülürse yürütülsün, o alandaki devrimin sorunlarını bilmek ve bu bilgi ışığında mevcut sorunlara müdahale etmektir.

Bana söyleneni yaparımın başka bir şey düşünmeyen ve yapmayan uzaktan kumandalı Osmanlı ve Türk devleti memurundan farkıdır. Bu tür kişilerin kişilik şekillenmesi bağımsız değil, bağımlı bir şekilde gelişir.

MLM bir kadroyu gafil avlanma durumunda iken, üstünlüğü ele geçirip düşmana darbeyi vuran bir komutana benzetebiliriz. Akıl ve cesaretini birleştiren komutan, girdiği bütün muharebeleri kazanır. Gerçek üstünlük gafil avlanmaya gelen bir güce karşı girişilen bir çatışma ve muharebede üstünlüğü ele geçirmektir. İşte önderlik vasıflarına sahip bir kadro da kendisini tıpkı gafil avlanma durumunda iken, durumu tersine çevirerek üstünlüğü ele geçiren bir komutan inisiyatifine sahip olmalıdır.

Bağımsız hareket etme kabiliyetine sahip olan inisiyatifli kadrolara bizim ihtiyacımız vardır. Bunun dışındakiler ayak bağı olmaktan öteye gidemez.

Bu konuda Komutan Lenko'nun askeri çatışmalardaki, daha çokta gafil avlanma pozisyonlardaki muharebelerde ("94 Dersim Dürüt Çatış-

ması gibi) ele geçirdiği gerçek üstünlük inisiyatifi her komutanı, her savaşçı iyiden iyiye öğrenmeli ve yaşamsal hale getirmelidir. Bunu, sadece ordu suflarındaki partililer ve savaşçılar değil, her alandaki faaliyetçiler kendi somutuna uyarlamalıdır.

Düşmanın en zayıf halkasını yakalamak demek, kendi güçlü yönümü- zü açığa çıkartmak olduğu gibi; kendi zayıf yanlarımızı görüp düzeltme- mek ise düşmanın bizi en zayıf yanımızdan vumasına kapıyı açık tutmak- tır. Yani "ben kadroyum, parti beni kadro diye atamış" diye kendi ken- dimizi kandırmak gibi, gaflete düşerek kendi ideolojik zaaflarımız, siyasi yetmezliklerimiz üzerine gitmezsek eğer, biz devrime değil, karşı-devrime hizmet etmiş oluruz. Niyet ne olursa olsun, burada sergilenen objektif ger- çeklik budur.

Kadro, önderliktir diyorsak, o halde devrime önderlik edecek sorumlu- luk ve yetenekte olmayanları da kadro olarak değerlendirmemiz doğru ol- maz. Bizim hukuksal zıtları arkasına sığınmış sahte kadrolara değil, sınıf mücadelesinin kanunlarına hükmeden inisiyatifli kadrolara ihtiyacımız vardır. Doğru bir kadro tipolojisi buna emrediyor.

4. Disipline bağlılık ve MLM ideolojik sağlamak:

a-Disipline bağlılık:

Marxist-Leninist-Maoist bir kadro hangi kademede olursa olsun, yük- sek bir disiplin ruhuna sahip olmak zorundadır. Günlük sosyal yaşam pra- tiğinden tutalım da sınıf kavgasının tüm alanlarına kadar her cephede di- siplinli yaşamayan, disiplinli çalışmayan, disiplinli üretmeyen ve parti di- siplinini gözetererek iş yapmayan bir kadro, gerçekte MLM niteliğe sahip kadro değildir.

Bu tip kadrolar sahte Maocu kadrolar olur ancak. Biz burada bir parti- linin, bir kadronun parti disiplini gereği olarak uyması zorunlu olan ilke- leri sıralamayı uygun görmüyoruz. Ama, yeri gelmişken başta partili kad- rolar olmak üzere tüm partili ve partisiz kadro ve üyelerin MLM bir par- tinin disiplini neyi emrediyor, yasaları nedir, ne değildir vb. Üzerine söy- lenenleri yeniden okumasını, hem de birçok kez okumasını tavsiye edyo- ruz. Bunu eğitim aracı olarak kullanmalıdırlar.

İçinden geçtiğimiz süreç açısından bu konuyu eğitim aracı olarak kullanmak daha bir ihtiyaçtır. Demokratik Merkezîyetçilik ilkesini savunmak ve uygulamak başta kadrolar olmak üzere bütün partilile- rin temel görevidir. Demokrasiyle merkezîyetçilik ikisi de birbirini ta- mamlayan bir bütünlüğün farklı yönleridir. Bunlar komünist partisi varoldu- ğu müddetçe, vazgeçilmez birer temel örgütlenme ilkesi olarak her zaman için uyulması zorunlu görevlerdir.

Bu ilkeleri savunan ve bu ilkeler ışığında bir parti içerisinde üye, olan her birey eşit haklara sahiptir. Disiplin tektir. "Herkes farklı disiplin de- ğil, tek bir disiplin uygulanır" ilkesi yazılıdır. Bunun dışındaki anlayış ve pratikler MLM değil, oportünisttir.

Disiplin zora dayanmaz. Eğer bir kişi örgütlülük istiyorsa veya bir par- tinin üyesi ise o kişinin "ben istediğimi yaparım, istemediğimi yap- mam" diyen bir pazarlık yapma hakkı olmaz. Gönüllülük ve bilinçliliğe dayalı olan disiplin anlayışı "istediğimi yapar, istemediğimi yapmam" şeklinde anlaşılmalıdır/anlaşılmamalıdır.

O, örgüt içerisinde olduğun müddetçe herkes gibi verilen işi gücün el- verdiği oranda yapmak zorundasın. Çünkü, kişi o örgütlülüğü ve partilili- ği bilinçlilik ve gönüllülük temelinde kabul etmiştir. Gücüm yetmiyor, başka bir iş verilsin önerisinde bulunmakla, yapmıyorum/ yapmayacağım gibisinden bir anlayış ve tutumu sergilemek birbirine karıştırmamalıdır. Bu iki tavır birbirinden tamamıyla farklıdır. İki tamamıyla kendi yetene- ği ve gücü doğrultusunda iş verilmesini öneren doğru bir anlayış iken, di- ğeri ise MLM bir parti disipliniyle uzaktan yakından ilişkisi olmayan ta- mamıyla keyfiyetçi ve dayatmacı küçük- burjuva, yarı-anarşist bir tarzdır.

Evet, bir örgüte ve partiye gönüllü olarak katılmışım, gönüllü olarak da ayrılabilirsin. Bu konuda hiçbir engel çıkartamaz MLM'ler. Engel çı- kartmaya kalkışmak MLM'lerin işi ve anlayışı olamaz.

Proleter çelik disiplininin yolu gerçek bir kadro şekillenmesinin yaratıl- masında geçer. Bu sağlanmadığı müddetçe, yüksek disiplin ruhuna sahip bir parti şekillenmesi asla yaratılmaz. Geçmişten bugüne kadar Öncü içe- risindeki ayrılıklardan tutalım da, örgütsel darbe ve hatta yenilgi altlılara kadar tüm bunların arka planında yatan faktörlerden birisinin de MLM bir

parti disiplininin yaratılmamasıdır, diye bir saptamada bulunmakla önmüzmüde giderilmesi gerekli olumsuzluklara dikkat çekmiş oluruz.

b-İdeolojik sağlamlık:

Bununla Marksizm-Leninizm-Maoizm'i kararlı ve ısrarcı bir şekilde savunmak anlaşılmalıdır. İdeolojik sağlamlığın önemli bir boyutunu bu ideolojiyi savunmak oluştururken, diğer bir boyutunu ise bu ideoloji ışığında sınıf düşmanlarına karşı siyasi mücadelede sağlam ve kararlı duruş göstermek oluşturmaktadır.

Gerçek bir MLM kadro olmak için, MLM ideolojiyi tüm saptamalara karşı uzlaşmaz bir şekilde korumak şarttır. Kadroların doğru bir şekilde seçimini belirleyen önemli ölçütlerden birisinin de ideolojik sağlamlık olduğunu asla unutmamalıyız, göz ardı etmemeliyiz.

Teori-pratik diyalektiği içerisinde praxis adamı olmayan bir kadro, gerçekte MLM niteliğe sahip bir kadro değildir.

Örneğin bir kişi iyi bir kalem erbabı, iyi bir konuşmacı olabilir, ama bu kişi veya kişiler iyi bir eylem adamı değilse, MLM kadro olamaz. Bir kişi güzel yazıp konuşmayabilir ama bu kişi girişkenliğe sahip, yığınlarla bağı olan, savaşa girmeye ve savaşa başkalarını sokmaya yetenekli sağlam ise ve bu gibi kadroların önü daha fazla açılmalıdır.

Gerçekte işçi sınıfı ve halkın önderliğini alabilecek kadroların durduğu yerde çok bilmişleri örgütün önemli kademelerine kadro olarak atamak, MLM bir kadro siyaseti olamaz. Bu bakış açısıyla MLM bir kadro şekillenmesi yaratamayız. Yüz kişi çok bilmiş entel insanımız olacağına, beş tane işçi sınıfına ait sağlam işçimiz olsun anlayışını ve siyasetini tercih etmeliyiz. Bilgi, komünist dayanıklılık, MLM kişilik gücü ve bunları uygulayacak iradeye sahip olmayan bir kadro, gerçekte MLM niteliğe sahip kadro değildir.

Bir kadro, parti içi ideolojik mücadeleye çok önem verir. Parti içi ideolojik mücadelenin merkezine siyasi ve örgütsel sorunları koyarak, ideolojik mücadeleyi yürütür. Kişisel polemiklerden alabildiğine kaçırır. Parti içindeki MLM'ye yabancı oportünist anlayışlara karşı ideolojik mücadeleyi hiçbir zaman elden bırakmaz.

Akıma karşı göğüs gerer. Her zaman için ideolojik ve siyasi yetersizlikleri ve hatalarını gidenmeyi, kendisinin gelişmesinin temel dinamiği olarak kabul eder ve ideolojik zaafılarından kurtulmak için MLM dünya görüşü ile bunlara karşı mücadeleyi yürütür. Siyasi kararlılık ve sağlamlığın anahtarının MLM ideoloji olduğunu hiçbir kadro, hiçbir yerde ve hiçbir zaman unutmamalıdır. Bunu unutanlar veya görmezlikten gelip küçümseyenler, yani MLM ideolojiyi bir kenara bırakıp, siyasi sorunlara yaklaşanlar/yaklaşmak isteyenler, stratejik bakımdan siyasi başarıların altına asla imza atamazlar. Doğru bir ideoloji ve siyasi çizgiye sahip olmakla ancak, bugünden yakın geleceğin ve nihai amacımız olan komünizmin temellerini adım atabiliriz. Bu da Öncü'nün gerek ulusal alanda, gerekse uluslararası alandaki çizgisi bakımından mevcuttur.

Sonuç yerine:

Kadrolar siyasetimiz üzerine ortaya koyduğumuz görüşleri, perspektif, öneri ve geçmişe yönelik eleştirileri siyaseten layıkıyla yerine getirdiğimiz durumda, önmümüzdeki yakın süreçte olmasa da, orta vadeli zaman dilimi içerisinde, her alanda sıçramalı siyasi atılımlar yapacağımızı şimdiden söyleyebiliriz. MLM'lik uzak görüşlülüktür. MLM bir kadro politikasına sahip olmak demek, aynı zamanda geçmişteki hataların (gerek düşünce tarzında, gerekse çalışma tarzındaki yanlışlıkların) bir daha tekrarlanmaması da demektir.

Sözün kısası, doğru bir kadro siyaseti ve doğru bir kadro tipolojisini kendi bünyesinde oturtan bir parti, yakın vadede olmasa da, orta ve uzun vadede devrimi bugünden yarına doğru geliştirip büyümeye muktedir olacaktır. Aksi anlayış ve pratiklerle geçmişte tekrarlardan kurtulmayacaktır. Öncü açısından bu sorunun çözülmesinin ve yerli yerine oturtulmasının zemininin, bugün açısından geçmişe oranla daha elverişli olduğunu söyleyebiliriz. Çünkü Öncü, geline süreçte kendi hatalarına karşı daha ciddi ve dürüstçe yaklaşmanın gerçekliğini esasta yakalamış durumdadır. Bu da gelecek açısından oldukça umut vericidir.